

ROMANIA
Judecătoria Craiova - Județul Dolj
ÎNCHEIERE

Sedința din Camera de Consiliu din data de 11.03.2015

INSTANȚA CONSTITUITĂ DIN:

PREȘEDINTE: [REDACTAT]

GREFIER: [REDACTAT]

Pe rol judecarea cauzei Civil privind ne-contestatoarea [REDACTAT]
[REDACTAT] în contradictoriu cu pârâțul MUNICIPIUL [REDACTAT]
având ca obiect contestație la executare.

Procedura de citare este legal îndeplinită, fără citare.

Instanța constată că litigiul se judecă în Camera de Consiliu, fără citarea părților, așa cum s-a dispus de către instanță prin rezoluția de fixare a termenului de judecată din data de 05.03.2015.

Se prezintă în Camera de Consiliu pentru contestatoare av. Tițoiu Eugen, cu împuternicire avocațială la fila 6 din dosar.

Instanța nu-i acordă cuvântul în cauză av. [REDACTAT] deoarece litigiul se judecă în Camera de Consiliu, fără citarea părților, iar intimatul nu este prezent în sala de judecată, drept pentru care, în vederea respectării principiilor egalității părților, contradictorialității și dreptului la apărare, nu i se acordă cuvântul în cauză, însă rămâne prezent în sala de ședință, luând cunoștință de măsurile luate de către instanță.

Instanța ia act că partea contestatoare a depus la dosar chitanța de achitare taxă de timbru în cuantum de 1000 lei, aferentă contestației la executare, sens în care anulează dovada de achitare a taxei judiciare de timbru.

Instanța, în temeiul art. 129 - 131 și 132 N.c.p.c. raportat la art. 136 N.c.p.c., față de obiectul juridic al cererii de chemare în judecată - contestație la titlul executoriu, invocă din oficiu și cu prioritate excepția necompetenței funcționale a completului de judecată CF9, specializat în soluționarea cauzelor civile și de fond funciar, față de dispozițiile art. 3 N C.civ. și rămâne în pronunțare pe excepția invocată.

INSTANȚA

În temeiul art. 129 - 131 N.c.p.c. raportat la art. 136 N.c.p.c., va admite excepția necompetenței funcționale a completului de judecată CF9 specializat în soluționarea cauzelor civile și de fond funciar, invocată din oficiu și va dispune înaintarea cauzei Președintelui Secției Civile în vederea repartizării din nou a dosarului, cu respectarea dispozițiilor Noului Cod de procedură civilă, unui complet specializat în judecarea litigiilor cu profesioniști, având în vedere obiectul cauzei și calitatea contestatoarei de profesionist, raportat la dispozițiile art. 3 N C.civ.;

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:

Admite excepția necompetenței funcționale a completului de judecată CF9.

Declină competența funcțională de soluționare a cererii de chemare în judecată formulată de contestatoarea [REDACTAT], cu sediul ales în Craiova,

[REDACTED] în contradictoriu cu intimatul
Municipiul [REDACTED] prin Primar, cu sediul în [REDACTED] în favoarea unui
complet specializat în soluționarea litigiilor cu profesioniști, din cadrul Judecătoriei
Craiova.

Fără cale de atac.

[REDACTED] și pronunțată în ședință publică astăzi, 11.03.2015.

PRESEDINTE,

GREFIER

Red. V.C.L./12.03.2015

Tehnored. S.B./ 4 ex.

[REDACTED]

[REDACTED]

ROMANIA

JUDECĂTORIA CRAIOVA
SECȚIA CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 10 Iunie 2015

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE - [REDACTAT]

Grefier - [REDACTAT]

Pe rol judecarea cauzei Litigii cu profesioniștii privind pe contestatoarea SC [REDACTAT] și pe intimata MUNICIPIUL [REDACTAT], având ca obiect contestație la executare.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns av. [REDACTAT] pentru reclamantă, lipsă fiind pârâta.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței că prin Serviciul Registratură, s-a depus la dosarul cauzei de către intimată la data de 09.06.2015, întâmpinare în două exemplare.

Instanța, comunică reclamantei prin apărător o copie a întâmpinării depuse de către intimată.

Av. [REDACTAT] pentru contestatoare, având cuvântul arată că nu solicită termen pentru observare.

Instanța, din oficiu invocă excepția necompetenței funcționale a completului de judecată CCOM5 specializat în soluționarea cauzelor cu profesioniști

Av. [REDACTAT] pentru contestatoare, având cuvântul învederează instanței că este de acord cu excepția inovată, depunând la dosarul cauzei chitanța aferentă onorariului de avocat.

INSTANȚA

Deliberând, reține următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 03.03.2015, contestatoarea [REDACTAT] a chemat în judecată pe intimata MUNICIPIUL [REDACTAT] pe calea contestație la executare împotriva somației nr. 314164/30.01.2015 și a titlului executoriu nr. 314163/30.01.2015, emise de către intimată, solicitând totodată și anularea în parte a acestora în ceea ce privește suma de 147.587,47 lei ca nelegală și încetarea executării silit.

În motivare, contestatoarea a arătat că la data de 20.02.2015, i-au fost comunicate direct, prin semnătură de primire, somația nr. 314164/30.01.2015 și titlul executoriu nr. 314163/30.01.2015, emise de către intimată, reprezentând contracte de concesiune teren pentru suma de 147.587,47 lei.

Contestatoarea a mai arătat că între aceasta și autoritatea locală Consiliul Local al Mun. [REDACTAT] a fost încheiat contractul de concesiune nr. 302 încheiat la data de 02.02.2009 și a actului adițional nr. 1 la acesta, privind un teren în suprafață de 3701 mp, însă redevența ce trebuie achitată de către aceasta nu reprezintă o creanță fiscală în sensul L. nr. 571/2003 și a O.G. nr. 92/2003.

A mai susținut contestatoarea că în opinia sa, contractul de concesiune menționat nu are caracterul unui titlu de creanță fiscală, astfel cum este reglementat de art. 110 C. Proc. Fiscală, susceptibil de executare silită.

În dovedirea susținerilor sale, reclamanta a solicitat încuviințarea probei xcu înscrisuri.

În drept, contestatoarea a invocat dispozițiile O.G. nr. 92/2003.

Prin încheierea din data de 11.03.2015, instanța inițial investită – completul specializat în soluționarea cauzelor civile și de fond funciar CF9 a admis excepția nelegalei compunerii a completului de judecată și a înaintat cauza la Președintele Secției Civile pentru stabilirea unui complet specializat în soluționarea litigiilor cu profesioniști. Pentru a se pronunța astfel, a reținut obiectul cauzei și calitatea contestatoarei de profesionist.

Cauza a fost repartizată completului CCOM 5, specializat în soluționarea litigiilor cu profesioniști.

La termenul de judecată din data de 10.06.2015, instanța a invocat din oficiu excepția necompetenței funcționale a completului de judecată CCOM5 specializat în soluționarea cauzelor cu profesioniști.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

În conformitate cu dispozițiile art. 248 NCPC, instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea probelor, sau după caz, cercetarea în fond a cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 132 alin. 1 N. C. Proc. Civ., când în fața instanței de judecată se pune în discuție competența acesteia, ea este obligată să stabilească instanța competentă, ori dacă este cazul, un alt organ cu activitate jurisdicțională competent.

Instanța reține că prezenta cauză are ca obiect contestație la executare, sens în care sunt incidente dispozițiile art. 711 și urm. N. C. Proc. Civ. Astfel, potrivit art. 712 alin. 2 N. C. Proc. Civ., în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestația la executare și motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu titlul executoriu o cale procesuală specifică pentru desființarea lui.

Caracterizarea unui litigiu ca fiind de natură civilă sau comercială trebuie făcută în raport de normele juridice aplicabile raporturilor juridice existente între părți. Astfel, este adevărat că actuala reglementare nu mai păstrează distincția civil/comercial în ceea ce privește natura litigiilor, fiind preferată distincția după calitatea părților de profesioniști/neprofesioniști, însă instanța apreciază că nu se poate face abstracție totală de această distincție.

În acest sens, instanța reține dispozițiile Deciziei în interesul legii nr. 15/2007, care deși au fost emise sub imperiul vechiului Cod, sunt în continuare de actualitate. Astfel, în considerentele Deciziei citate, instanța supremă a reținut că, în considerarea principiului specializării, este firesc ca, atunci când contestația la executare propriu-zisă sau contestația la titlu vizează un titlu emis în materie comercială, acestea să se îndrepte la secția comercială - dacă aceasta există - a instanței competente.

Cu toate acestea, în cauza de față titlul executoriu este reprezentat de o decizie de impunere, emisă de Municipiul [redacted] titlu care nu este în niciun caz un titlu comercial, ci este un act administrativ-fiscal, care privește un drept de creanță fiscală al intimatului. Potrivit art. 21 din O.G. nr. 92/2003, *Creanțele fiscale reprezintă drepturi patrimoniale care, potrivit legii, rezultă din raporturile de drept material fiscal. De asemenea, potrivit art. 86 din același act normativ, Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent. Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta modifică baza de impunere, ca urmare a unor constatări prealabile ale organului fiscal sau în baza unei inspecții fiscale.* Conform art. 141 din O.G. nr. 92/2003, *Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu. Ca atare, din punct de vedere al obiectului și naturii civile a contestației la executare deduse judecătii prin prezenta, acesta este indubitabil un litigiu civil, titlul executoriu fiind unul civil, chiar dacă prin contestație se invocă apărări de fond împotriva acestuia.*

În aceeași ordine de idei, calitatea părților nu este de natură să atragă de plano competența unui complet specializat în litigii cu profesioniști, câtă vreme din punct de vedere al obiectului și naturii juridice, litigiul dedus judecătii este unul pur civil.

Pentru motivele arătate, instanța va admite excepția necompetenței funcționale a completului de judecată CCOM5 specializat în soluționarea cauzelor cu profesioniști, invocată de instanță din oficiu, va declina competența de soluționare a cauzei privind pe contestatorul [REDACTED] și intimata Municipiul [REDACTED] în favoarea completului specializat în soluționarea litigiilor de fond funciar CF9.

Constatând că prin încheierea de ședință din data de 11.03.2015, completul specializat în soluționarea cauzelor civile CF9 a admis excepția nelegalei compunerii a completului de judecată, instanța constată că sunt aplicabile dispozițiile art. 136 alin. 3 N. C. Proc. Civ., conform caruia dispozițiile secțiunii privitoare la excepția de necompetență și la conflictul de competență se aplică în mod corespunzător și în cazul completelor specializate, raportat la art. 135. În consecință, cum potrivit art. 136 alin. 2 N. C. Proc. Civ., conflictul se va soluționa de secția instanței stabilite potrivit art. 135 corespunzătoare secției înaintea căreia s-a ivit conflictul, instanța va constata ivit conflictul negativ de competență și înaintează cauza pentru soluționarea acestuia la Tribunalul Dolj –Sectia a II-a Civilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Admite excepția necompetenței funcționale a completului de judecată CCOM5 specializat în soluționarea cauzelor cu profesioniști, invocată de instanță din oficiu.

Declină competența de soluționare a cauzei privind pe contestatorul S.C. [REDACTED], cu sediul în [REDACTED],

[REDACTED], având CIF RO [REDACTED] fiind înregistrată ORC sub nr. [REDACTED] și intimatul Municipiul [REDACTED], în favoarea completului specializat în soluționarea litigiilor de fond funciar CF9.

Constată ivit conflictul negativ de competență și înaintează cauza pentru soluționarea acestuia la Tribunalul Dolj –Sectia a II-a Civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică azi, 10.06.2015.

PREȘEDINTE, [REDACTED]

GREFIER, [REDACTED]

RO M Ă N I A

JUDECĂTORIA CRAIOVA

Sediu : Craiova, str. A.I Cuza, nr. 20, Dolj

Telefon: 0251/414.060 Fax: 0251/416.206

Dosar nr. 5193/215/2015

Termen:

Complet: C COM5

emisă la 11.06.2015

In raspuns va rugam sa va referiti la numarul dosarului
la termenul de judecata si la completul de judecata C
COM5

**CĂTRE,
Tribunalul Dolj -Sectia a II-a Civilă**

Vă înaintăm spre competență de soluționare privind pe contestatorul
[redacted], cu sediul în [redacted] Județ [redacted] având CIF RO
[redacted] fiind înregistrată ORC sub nr. [redacted] și intimatul Municipiul
[redacted] cu sediul în [redacted]
având ca obiect - contestație la executare.

Prin încheierea de ședință din data de 10.06.2015, s-a admis excepția
funcționale a completului de judecată CCOM5 specializat în soluționarea cauzelor
cu profesioniști, invocată de instanță din oficiu, cauza fiind declinată în favoarea
dvs.

PREȘEDINTE,
[redacted]

GREFIER,
[redacted]

Red. A.V./11.06.2015.

2 ex.

ROMANIA
TRIBUNALUL DOLJ
SECTIA A II-A CIVILA

Sentinta nr. 251/2015

Sedința din Camera de Consiliu de la 30 Iunie 2015

Completul compus din:

PRESEDINTE

Grefier

Pe rol judecarea conflictului negativ de competență ivit în cauza comercială având ca obiect contestație la executare, privind pe contestatoarea [redacted], CIF [redacted] cu sediul procedural ales în [redacted] și pe intimatul Municipiului [redacted], cu sediul în [redacted]

La apelul nominal făcut în Camera de Consiliu au lipsit părțile, contestatoarea [redacted] și intimatul Municipiului [redacted]

Procedura legal îndeplinită - nefiind necesară citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care:

Instanța constatând cauza în stare de judecată o reține spre soluționare.

INSTANȚA

Asupra cauzei de față;

Prin încheierea pronunțată de Judecătoria Craiova la data de 10.06.2015, în dosarul nr. 5193/215/2013, a fost admisă excepția necompetenței funcționale a completului de judecată CCOM5 specializat în soluționarea cauzelor cu profesioniști, invocată de instanță din oficiu, declinată competența de soluționare a cauzei privind pe contestatorul [redacted] cu sediul în [redacted]

și intimatul Municipiului [redacted]

[redacted] în favoarea completului specializat în soluționarea litigiilor de fond finciar CF9, constatată ivit conflictul negativ de competență și înaintată cauza pentru soluționarea acestuia la Tribunalul Dolj - Secția a II-a Civilă.

Pentru a se pronunța astfel, judecătoria a reținut că în conformitate cu dispozițiile art. 248 NCPC, instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea probelor, sau după caz, cercetarea în fond a cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 132 alin. 1 N. C. Proc. Civ., când în fața instanței de judecată se pune în discuție competența acesteia, ea este obligată să stabilească instanța competentă, ori dacă este cazul, un alt organ cu activitate jurisdicțională competent.

Instanța de fond a reținut că prezenta cauză are ca obiect contestație la executare, sens în care sunt incidente dispozițiile art. 711 și urm. N. C. Proc. Civ. Astfel, potrivit art. 712 alin. 2 N. C. Proc. Civ., în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestația la executare și motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu titlul executoriu o cale procesuală specifică pentru desființarea lui.

Caracterizarea unui litigiu ca fiind de natură civilă sau comercială trebuie făcută în raport de normele juridice aplicabile raporturilor juridice existente între părți. Astfel, este adevărat că actuala reglementare nu mai păstrează distincția civil/comercial în ceea ce privește natura litigiilor, fiind preferată distincția după calitatea părților de profesioniști/neprofesioniști, însă instanța apreciază că nu se poate face abstracție totală de această distincție.

În acest sens, instanța a reținut dispozițiile Deciziei în interesul legii nr. 15/2007, care deși au fost emise sub imperiul vechiului Cod, sunt în continuare de actualitate. Astfel, în considerentele Deciziei citate, instanța supremă a reținut că, în considerarea principiului specializării, este firesc ca, atunci când contestația la executare propriu-zisă sau contestația la titlu vizează un titlu emis în materie comercială, acestea să se îndrepte la secția comercială - dacă aceasta există - a instanței competente.

Cu toate acestea, în cauza de față titlul executoriu este reprezentat de o decizie de impunere, emisă de Municipiul Craiova, titlu care nu este în niciun caz un titlu comercial, ci este un act administrative-fiscal, care privește un drept de creanță fiscală al intimatei. Potrivit art. 21 din O.G. nr. 92/2003. Creanțele fiscale reprezintă drepturi patrimoniale care, potrivit legii, rezultă din raporturile de drept material fiscal. De asemenea, potrivit art. 86 din același act normativ, Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent. Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta modifică baza de impunere, ca urmare a unor constatări prelabile ale organului fiscal sau în baza unei inspecții fiscale. Conform art. 141 din O.G. nr. 92/2003, Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu. Ca atare, din punct de vedere al obiectului și naturii civile a contestației la executare deduse judecătii prin prezența, acesta este indubitabil un litigiu civil, titlul executoriu fiind unul civil, chiar dacă prin contestație se invocă apărări de fond împotriva acestuia. În aceeași ordine de idei, calitatea părților nu este de natură să atragă *de plano* competența unui complet specializat în litigii cu profesioniști, câtă vreme din punct de vedere al obiectului și naturii juridice, litigiul dedus judecătii este unul pur civil.

Cauza a fost înaintată Tribunalului Dolj la data de 24.06.2015 și s-a înregistrat pe rolul Secției a II-a Civilă sub nr. 7757/63/2015.

Competența soluționării prezentei contestații este determinată de natura raportului juridic stabilit între părți și determinat de încheierea contractului de concesiune între Consiliul Local al Municipiului [redacted], contract ce are ca scop fundamentarea desfășurării unor activități economice în scopul obținerii unui profit.

Astfel, în temeiul art. 133-135 Cod procedură civilă, competența de soluționare a litigiului aparține completului specializat în cauzele cu profesioniști.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE

Stabilește competența de soluționare a cauzei având ca obiect contestație la executare, privind pe contestatoarea [redacted] cu sediul procedural ales în [redacted] și pe intimatul Municipiul [redacted], în favoarea completului specializat în soluționarea litigiilor cu profesioniști, Judecătoria Craiova.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică de la 30 Iunie 2015.

Președinte,

Grefier,

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA CRAIOVA
SECȚIA CIVILĂ
SENTINȚA CIVILĂ Nr. 10068/2013
Ședința publică de la 01 Iulie 2013
Completul compus din:
PREȘEDINTE [REDACTAT]
Grefier [REDACTAT]

Pe rol judecarea cauzei Civil privind pe contestator [REDACTAT] și pe intimat PRIMARIA [REDACTAT], având ca obiect contestație la executare.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns av. [REDACTAT] pentru contestatoare, lipsind intimata.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefiera de ședință care învederează că s-a depus la dosarul cauzei răspunsul la adresă emisă.

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fondul cauzei.

Av. [REDACTAT] pentru contestatoare solicită admiterea acțiunii așa cum a fost formulată, să se aibă în vedere că la data la care s-a început executarea silită nu exista titlu de creanță în baza căruia să se stabilească creanțele fiscale, există a diferență între suma din titlul de creanță și titlu executoriu, cu cheltuieli de judecată taxă judiciară de timbru și onorariu avocat. Depune concluzii scrise.

INSTANȚA

La data de 11.03.2013 s-a înregistrat pe rolul Judecătoria Craiova sub nr. 9302/215/2013 contestația la executare formulată de contestator [REDACTAT] în contradictoriu cu intimata PRIMARIA [REDACTAT] prin care a solicitat anularea executării, a somației nr. 495914/04.02.2013 și a titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013, emise de către intimată prin Direcția de Impozite și Taxe în ceea ce privește suma de 1215,04 lei din care 11655,60 debit și 502,44 lei accesorii. A solicitat suspendarea parțială a executării somației nr. 495914/04.02.2013 și a titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013.

În motivarea în fapt a contestației, contestatoarea a arătat că la data de 21.02.2013 i-a fost comunicată somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 prin care se arată că societatea figurează cu un debit de 11655,60 și 502,44 lei accesorii, reprezentând impozit clădiri neachitate la scadență, respectiv la data de 30.09.2012.

Contestatoarea a precizat că titlul de creanță care a stat la baza emiterii somației nr. 495914/04.02.2013 și a titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013 este reprezentat de decizia de impunere fiscală nr. 305465/07.02.2013, care nu i-a fost comunicată, astfel că la data de 06.03.2013 a formulat o cerere prin care a solicitat eliberarea unei copii a acesteia.

Contestatoarea a menționat că somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 sunt nelegal îndeplinite deoarece la data emiterii acestora nu exista titlu de creanță.

În scop probator a depus somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013, certificat de înregistrare.

La termenul de judecată din data de 01.04.2013, instanța, ca urmare a solicitării apărătorului contestatoarei, a dispus emiterea unei adrese către Primaria Mun[redacted] Serviciul de Impozite și Taxe Locale, cu solicitarea de a înainta actele care au stat la baza emiterii deciziei de impunere fiscală nr. 305465/07.02.2013, decizie în baza căreia s-a emis titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 pentru suma de 12158,04 lei, răspunsul fiind comunicat la data de 19.04.2013.

În ședința publică din data de 22.04.2013 apărătorul contestatoarei a învederat că răspunsul înaintat de Primaria Mun[redacted] la adresa instanței privește un alt titlu executoriu, și nu titlul executoriu contestat în prezenta cauză, respectiv titlul de creanță în suma de 12158,04 lei, motiv pentru care a solicitat revenirea cu adresa către Primaria Mun[redacted] Serviciul de Impozite și Taxe Locale, instanța dispunând revenirea cu adresa către Primaria Mun[redacted] Serviciul de Impozite și Taxe Locale, cu solicitarea de a înainta actele care au stat la baza debitului în cuantum de 12158,04 lei, pentru care s-a emis titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013, precum și de a comunica care este titlul de creanță pentru suma menționată, răspunsul fiind depus la dosarul cauzei la data de 30.05.2013.

La același termen de judecată, contestatoarea a arătat că înțelege să renunțe la capătul de cerere având ca obiect "suspendarea executării silite", motiv pentru care instanța a luat act de renunțarea acesteia la capătul de cerere având ca obiect "suspendarea executării silite".

Analizând actele și lucrările dosarului cauzei, instanța reține următoarele:

La data de 12.11.2012 intimată a întocmit un raport de inspecție fiscală pentru perioada 01.01.2007 – 30.06.2012, verificând modul cum au fost îndeplinite obligațiile fiscale către bugetul local de către societatea contestatoare [redacted]

În baza raportului de inspecție fiscală a fost întocmită decizia de impunere nr. 305465/07.02.2013 ca și titlu de creanță pentru suma de 12.158,04 lei contestată de contestatoare, fiind emis titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 și somația nr. 495914/04.02.2013.

Prezenta contestație vizează nelegalitatea somației și a titlului executoriu menționate, pe considerentul că nici un titlu executoriu nu se poate emite în absența unui titlu de creanță, solicitându-se anularea parțială a acestora.

Potrivit art. 169 al. 3 C.Pr.Fisc., contestația la executare poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul

în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alte organe jurisdicționale și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

În speță, somația și titlul executoriu contestate sunt acte de executare, care pot fi atacate pe calea contestației la executare, însă pentru contestarea actului administrativ-fiscal, respectiv titlul de creanță, se prevede o procedură specială de către Codul de procedură fiscală, astfel încât competența de soluționare revine Tribunalului, ca instanță de contencios administrativ.

Având în vedere că somația și titlul executoriu contestat sunt acte juridice de executare, instanța se va pronunța asupra legalității emiterii acestora, fără a analiza decizia de impunere, întrucât s-ar suprapune competențelor instituite de legiuitor în sarcina instanțelor de contencios administrativ.

Examinând actele de executare, respectiv somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911 emise în baza deciziei de impunere nr. 305465/07.02.2013 pentru suma de 12.158,04 lei, instanța reține că acestea au fost întocmite cu respectarea dispozițiilor legale, debitoarea contestatoare neinvocând cauze de natură să atragă anularea acestora.

Așadar, actele de executare au fost emise în baza unor acte administrative, prin care s-a stabilit o creanță în sarcina debitoarei și care nu a fost achitată în termenul stabilit, acte administrative, valabile și care pot fi puse în executare.

Cât privește susținerea contestatoarei că nici un titlu executoriu nu se poate emite în absența unui titlu de creanță în baza căruia se stabilesc, în condițiile legii, creanțe fiscale, principale sau accesorii, instanța nu o poate reține, întrucât titlurile executorii contestate au fost emise în baza unui titlu de creanță, care este decizia de impunere nr. 305465/07.02.2013 și care nu a fost anulată, aceasta fiind valabilă, producându-și efecte.

Pentru aceste considerente, instanța va respinge contestația la executare formulată de [REDACTED] ca nefondată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge contestația la executare formulată de contestatoarea [REDACTED]

[REDACTED] cu sediul în [REDACTED]

[REDACTED] în contradictoriu cu intimata PRIMARIA [REDACTED]

[REDACTED] cu sediul în [REDACTED]

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică de la 01 Iulie 2013.

Președinte,
[REDACTED]

Grefier,
[REDACTED]

ROMÂNIA

TRIBUNALUL DOLJ
SECȚIA I CIVILĂ

DECIZIA CIVILĂ NR. 1677/2013
Ședința publică de la 15 Octombrie 2013
Completul constituit din:
PREȘEDINTE - [REDACTAT] - judecător
Judecător [REDACTAT]
Judecător [REDACTAT]
Grefier [REDACTAT]

Pe rol, pronunțarea asupra dezbaterilor care au avut loc în ședința publică de la 08 octombrie 2013 și consemnate în încheierea de ședință de la aceeași dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, privind judecarea recursului formulat de contestatorul [REDACTAT] împotriva sentinței civile nr. 10068 din 01.07.2013 pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul nr. 9302/215/2013, în contradictoriu cu intimata PRIMĂRIA [REDACTAT] având ca obiect *contestație la executare*.

TRIBUNALUL

Asupra recursului civil de față:

La data de 11.03.2013 s-a înregistrat pe rolul Judecătoriei Craiova sub nr. 9302/215/2013 contestația la executare formulată de contestatorul [REDACTAT] în contradictoriu cu intimatul MUNICIPIUL [REDACTAT] prin care a solicitat anularea executării, a somației nr. 495914/04.02.2013 și a titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013, emise de către intimată prin Direcția de Impozite și Taxe în ceea ce privește suma de 1215,04 lei din care 11655,60 debit și 502,44 lei accesorii. A solicitat suspendarea parțială a executării somației nr. 495914/04.02.2013 și a titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013.

În motivarea în fapt a contestației, contestatoarea a arătat că la data de 21.02.2013 i-a fost comunicată somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 prin care se arăta că societatea figurează cu un debit de 11655,60 și 502,44 lei accesorii, reprezentând impozit clădiri neachitate la scadență, respectiv la data de 30.09.2012.

Contestatoarea a precizat că titlul de creanță care a stat la baza emiterii somației nr. 495914/04.02.2013 și a titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013 este reprezentat de decizia de impunere fiscală nr. 305465/07.02.2013, care nu i-a fost comunicată, astfel că la data de 06.03.2013 a formulat o cerere prin care a solicitat eliberarea unei copii a acesteia.

Contestatoarea a menționat că somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 sunt nelegal îndeplinite deoarece la data emiterii acestora nu exista titlu de creanță.

În scop probator a depus somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013, certificat de înregistrare.

La termenul de judecată din data de 01.04.2013, instanța, ca urmare a solicitării apărătorului contestatoarei, a dispus emiterea unei adrese către Primăria [REDACTAT] - Serviciul de Impozite și Taxe Locale, cu solicitarea de a înainta actele care au stat la baza emiterii deciziei de impunere fiscală nr. 305465/07.02.2013, decizie în baza căreia s-a emis titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 pentru suma de 12158,04 lei, răspunsul fiind comunicat la data de 19.04.2013.

În ședința publică din data de 22.04.2013 apărătorul contestatoarei a învederat că răspunsul înaintat de Primăria [REDACTAT] la adresa instanței privește un alt titlu executoriu,

și nu titlul executoriu contestat în prezenta cauză, respectiv titlul de creanță în suma de 12158,04 lei, motiv pentru care a solicitat revenirea cu adresa către Primăria mun. [REDACTAT] Serviciul de Impozite și Taxe Locale, instanța dispunând revenirea cu adresa către Primăria mun. [REDACTAT] Serviciul de Impozite și Taxe Locale, cu solicitarea de a înainta actele care au stat la baza debitului în cuantum de 12158,04 lei, pentru care s-a emis titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013, precum și de a comunica care este titlul de creanță pentru suma menționată, răspunsul fiind depus la dosarul cauzei la data de 30.05.2013.

La același termen de judecată, contestatoarea a arătat că înțelege să renunțe la capătul de cerere având ca obiect "suspendarea executării silite", motiv pentru care instanța a luat act de renunțarea acesteia la capătul de cerere având ca obiect "suspendarea executării silite".

Prin sentința civilă nr. 10068/01.07.2013, pronunțată de Judecătoria Craiova, în dosarul nr. 9302/215/2013, a fost respinsă contestația la executare formulată de contestatoarea [REDACTAT] în contradictoriu cu intimata Primăria [REDACTAT] prin primar.

Pentru a se pronunța astfel, instanța a reținut următoarele:

La data de 12.11.2012 intimata a întocmit un raport de inspecție fiscală pentru perioada 01.01.2007 – 30.06.2012, verificând modul cum au fost îndeplinite obligațiile fiscale către bugetul local de către societatea contestatoare [REDACTAT]

În baza raportului de inspecție fiscală a fost întocmită decizia de impunere nr. 305465/07.02.2013 ca și titlu de creanță pentru suma de 12.158,04 lei contestată de contestatoare, fiind emis titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 și somația nr. 495914/04.02.2013.

Prezenta contestație vizează nelegalitatea somației și a titlului executoriu menționate, pe considerentul că nici un titlu executoriu nu se poate emite în absența unui titlu de creanță, solicitându-se anularea parțială a acestora.

Potrivit art. 169 al. 3 C.pr.fisc., contestația la executare poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alte organe jurisdicționale și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

În speță, somația și titlul executoriu contestate sunt acte de executare, care pot fi atacate pe calea contestației la executare, însă pentru contestarea actului administrativ-fiscal, respectiv titlul de creanță, se prevede o procedură specială de către Codul de procedură fiscală, astfel încât competența de soluționare revine Tribunalului, ca instanță de contencios administrativ.

Având în vedere că somația și titlul executoriu contestat sunt acte juridice de executare, instanța se va pronunța asupra legalității emiterii acestora, fără a analiza decizia de impunere, întrucât s-ar suprapune competențelor instituite de legiuitor în sarcina instanțelor de contencios administrativ.

Examinând actele de executare, respectiv somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911 emise în baza deciziei de impunere nr. 305465/07.02.2013 pentru suma de 12.158,04 lei, instanța a reținut că acestea au fost întocmite cu respectarea dispozițiilor legale, debitoarea contestatoare neinvocând cauze de natură să atragă anularea acestora.

Așadar, actele de executare au fost emise în baza unor acte administrative, prin care s-a stabilit o creanță în sarcina debitoarei și care nu a fost achitată în termenul stabilit, acte administrative, valabile și care pot fi puse în executare.

Cât privește susținerea contestatoarei că nici un titlu executoriu nu se poate emite în absența unui titlu de creanță în baza căruia se stabilesc, în condițiile legii, creanțe fiscale, principale sau accesorii, instanța nu a reținut, întrucât titlurile executorii contestate au fost emise în baza unui titlu de creanță, care este decizia de impunere nr. 305465/07.02.2013 și care nu a fost anulată, aceasta fiind valabilă, producându-și efecte.

Pentru aceste considerente, instanța a respins contestația la executare formulată de [REDACTAT], ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs contestatoarea [REDACTAT] criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate.

În motivarea recursului, recurenta arată că titlul de creanță nu i-a fost comunicat, astfel că la data de 06.03.2013 a fost cerere prin care solicita intimătei eliberarea unei copii a acesteia.

Motivul de nelegalitate al somației nr. 49514/04.02.2013 și titlul executoriu din data de 04.02.2013, în ceea ce privește suma de 12158,04 lei din care 11.655,60 debit și 502,44 lei accesorii este acela al inexistenței titlului de creanță la data emiterii acestor acte de executare fiscală.

Recurenta arată că organul fiscal a emis la data de 04.02.2013 somația nr. 495914 și titlul executoriu nr. 495911 în litigiu și în ceea ce privește suma de 12158,04 lei, pentru ca ulterior, la data de 07.02.2013 să emită decizia de impunere fiscală nr. 305465 pentru suma inițială de 23949 lei.

Recurenta precizează faptul că, diferența dintre cele două sume provine din faptul că aceasta a fost achitată prin compensare cu alte plăți de către aceasta până la data emiterii somației și titlului executoriu.

De asemenea, recurenta arată că în mod greșit prima instanță a reținut că nu este competentă să judece motivele de nelegalitate ale titlului de creanță, ce aparțin instanței de contencios-administrativ.

Recurenta a investit instanța cu o cerere de contestație la executare a formelor de executare reprezentate de somația nr. 495914/04.02.2013 și titlului executoriu nr. 495011/04.02.2013, în ceea ce privește suma de 12158,04 lei din care 11655,60 lei debit și 502,44 lei accesorii.

Motivele de nelegalitate arătate în fapt și raportate la textele legale incidente au vizat exclusiv somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 și nu și titlu de creanță constituit de decizie de impunere fiscală nr. 305465/07.02.2013, fiind incidente în cauză prevederile art. 154 C.pr.fiscală.

Recurenta precizează că somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 au fost emise înaintea titlului de creanță, decizia de impunere fiscală nr. 305465/07.02.2013.

Solicită admiterea recursului, modificarea sentinței în sensul admiterii contestației.

Recursul este fondat pentru următoarele considerente de fapt și de drept:

Contestatorul debitor [redacted] a formulat cererea de contestație la executare în temeiul art. 172-174 C.pr.fisc., înțelegând să cheme în judecată Municipiul [redacted] prin primar, în calitate de intimat, întrucât se contestă acte de executare silită emise de Direcția de Impozite și Taxe Locale Craiova, privind impozitul pe clădiri care se face venit la bugetul local.

Având în vedere principiul disponibilității părților în procesul civil, contestatorul a stabilit în mod legal cadrul procesual, chemând în judecată o persoană juridică de drept public, respectiv unitatea administrativ-teritorială (Municipiul [redacted] care este subiect al raportului juridic fiscal în calitate de creditor conform art. 21 alin. 1 din Legea nr. 215/2001 și art. 17 alin. 1 C.pr.fisc., persoană care are deci calitate procesuală pasivă în contestația la executare.

Se observă că prima instanță a nesocotit principiul disponibilității și, în mod nelegal, a concepat și a citat în cauză o altă persoană în calitate de intimată decât cea chemată în judecată, respectiv Primăria [redacted] prin primar, care este doar o structură funcțională astfel cum rezultă din dispozițiile art. 77 din Legea nr. 215/2001, neavând capacitate procesuală de folosință.

Este evident că în recurs nu poate fi sancționat contestatorul pentru această neregularitate, iar, pe de altă parte, modificarea cadrului procesual în ceea ce privește părțile este inadmisibilă în calea de atac, așa cum rezultă din dispozițiile art. 316 raportat la art. 294 alin. 1 C.p.civ.

De aceea, soluționând cauza cu încălcarea principiilor disponibilității și contradictorialității, în contradictoriu cu altă persoană decât cea chemată în judecată de titularul cererii, prima instanță a pronunțat o hotărâre lovită de nulitate, fiind afectată de cazul de casare prevăzut de art. 304 pct. 5 raportat la art. 105 alin. 2 C.p.civ.

În consecință, în temeiul art. 312 alin. 1 teza I, alin. 5 și alin. 6¹ C.p.civ., va fi admis recursul, va fi casată sentința și va trimisă cauza spre rejudecare aceleași instanțe care va soluționa contestația la executare în contradictoriu cu Municipiul [REDACTED] rin primar, urmând a avea în vedere și criticile formulate de către contestator prin cererea de recurs, a căror analiză este de prisos a se mai face în prezenta cale de atac, dat fiind motivul de ordine publică reținut de tribunal din oficiu conform art. 306 alin. 2 C.p.civ.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:

Admite recursul formulat de contestatorul [REDACTED]
împotriva sentinței civile nr. 10068 din 01.07.2013 pronunțată de Judecătoria Craiova în
dosarul nr. 9302/215/2013, în contradictoriu cu intimata PRIMĂRIA [REDACTED]
[REDACTED]

Casează sentința civilă recurată și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.
Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică de la 15 Octombrie 2013.

Președinte,
[REDACTED]

Judecător
[REDACTED]

Judecător,
[REDACTED]

Grefier,
[REDACTED]

Red.jud.D.Otovescu
Tehn.F.M./3 ex.
15.11.2013
Jud.fond:L.Canache

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA CRAIOVA
SENTINȚA CIVILĂ NR. 2237
Ședința publică de la 19.02.2014

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: [REDACTAT]

GREFIER: [REDACTAT]

Pe rol judecarea cauzei Civil privind pe contestatoarea [REDACTAT]
[REDACTAT] în contradictoriu cu intimatul MUNICIPIUL [REDACTAT]
[REDACTAT] având ca obiect contestație la executare.

Dezbaterile asupra fondului au avut loc la data de 12.02.2014, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă a acestei hotărâri, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de azi 19.02.2014, când a hotărât următoarele:

INSTANȚA

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

La data de 11.03.2013 s-a înregistrat pe rolul Judecătorei Craiova sub nr. 9302/215/2013, contestația la executare formulată de contestator [REDACTAT] în contradictoriu cu intimatul MUN. [REDACTAT], prin care s-a solicitat anularea somației nr. 495914/04.02.2013 și a titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013, emise de către intimat prin Direcția de Impozite și Taxe în ceea ce privește suma de 1215,04 lei din care 11655,60 debit și 502,44 lei accesorii. A solicitat suspendarea parțială a executării somației nr. 495914/04.02.2013 și a titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013.

În motivarea în fapt a contestației, contestatoarea a arătat că la data de 21.02.2013 i-a fost comunicată somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 prin care se arăta că societatea figurează cu un debit de 11655,60 și 502,44 lei accesorii, reprezentând impozit clădiri neachitate la scadență, respectiv la data de 30.09.2012.

Contestatoarea a precizat că titlul de creanță care a stat la baza emiterii somației nr. 495914/04.02.2013 și a titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013 este reprezentat de decizia de impunere fiscală nr. 305465/07.02.2013, care nu i-a fost comunicată, astfel că la data de 06.03.2013 a formulat o cerere prin care a solicitat eliberarea unei copii a acesteia.

Contestatoarea a menționat că somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 sunt nelegal îndeplinite deoarece la data emiterii acestora nu exista titlu de creanță.

În scop probator a depus somația nr. 495914/04.02.2013 și titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013, certificat de înregistrare.

La termenul de judecată din data de 01.04.2013, instanța, ca urmare a solicitării apărătorului contestatoarei, a dispus emiterea unei adrese către Primaria [REDACTAT] - Serviciul de Impozite și Taxe Locale, cu solicitarea de a înainta actele care au stat la baza emiterii deciziei de impunere fiscală nr. 305465/07.02.2013, decizie în baza careia s-a emis titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013 pentru suma de 12158,04 lei, răspunsul fiind comunicat la data de 19.04.2013.

În ședința publică din data de 22.04.2013 apărătorul contestatoarei a învederat că răspunsul înaintat de Primaria Municipiului [redacted] la adresa instanței privește un alt titlu executoriu, și nu titlul executoriu contestat în prezenta cauză, respectiv titlul de creanță în suma de 12.158,04 lei, motiv pentru care a solicitat revenirea cu adresa către Primaria Municipiului [redacted] - Serviciul de Impozite și Taxe Locale, instanța dispunând revenirea cu adresa către Primaria Municipiului [redacted] Serviciul de Impozite și Taxe Locale, cu solicitarea de a înainta actele care au stat la baza debitului în cuantum de 12.158,04 lei, pentru care s-a emis titlul executoriu nr. 495911/04.02.2013, precum și de a comunica [redacted] care este titlul de creanță pentru suma menționată, răspunsul fiind depus la dosarul cauzei la data de 30.05.2013.

La același termen de judecată, contestatoarea a arătat că înțelege să renunțe la capătul de cerere având ca obiect "suspendarea executării silite", motiv pentru care instanța a luat act de renunțarea acesteia la capătul de cerere având ca obiect "suspendarea executării silite".

La data de 01.07.2012 instanța a reținut cauza spre soluționare pronunțând sentința civilă nr. 10068, împotriva căreia contestatoarea [redacted] a formulat cerere de recurs.

La data de 15.10.2013, Tribunalul a pronunțat decizia nr. 1677/2013, prin care a admis recursul formulat și a casat sentința civilă recurată, trimițând cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Astfel la data de 21.11.2013 a fost înregistrat pe rolul instanței dosarul nr. 9302/215/2013*.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța reține următoarele:

În motivarea contestației la executare silită, contestatorul a învederat ca motiv de nulitate parțială a titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013 și a somației de executare nr. 495914/04.02.2013 emise de Primăria Municipiului [redacted] - Direcția de Impozite și Taxe, inexistența titlului de creanță la data emiterii acestor acte de executare fiscală, mai precis, la data de 04.02.2013 când au fost emise actele de executare silită, nu exista titlul de creanță reprezentat de decizia de impunere fiscală nr. 305465 care a fost emisă abia la data de 07.02.2013, după întocmirea actelor de executare.

Instanța constată că potrivit art. 141 al. 1 din OG nr. 92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală, executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a căruia rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

În cauză, titlurile de creanță care stau la baza titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013, sunt decizia de impunere fiscală nr. 305465/07.02.2013 emisă de Primăria Municipiului [redacted] - Direcția de Impozite și Taxe și comunicată contestatoarei la data de 06.03.2013, respectiv decizia de impunere nr. 155433.1/16.11.2012, așa cum rezultă din adresa nr. 778987/27.05.2013 depusă la dosar de intimat.

Prin urmare, dispozițiile art. 141 al. 1 din OG nr. 92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală au fost respectate în cauză, iar simpla împrejurare că decizia de impunere nr. 305465 a fost emisă, din eroare, la 07.02.2013, după data emiterii titlului executoriu, nu înseamnă că debitoarea este exonerată de obligația de a achita suma înscrisă în acest titlu de creanță.

Față de cele expuse, având în vedere dispozițiile art. 399 și urm. Cpc și ale OG nr. 92/2003 și față de motivele de fapt și de drept invocate de contestatoare în cererea

introdusivă de instanță, instanța va respinge ca neîntemeiată contestația la executare silită.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge ca neîntemeiată contestația la executare silită formulată de contestatoarea [REDACTED] cu sediul în Craiova, [REDACTED] [REDACTED], în contradictoriu cu intimatul Municipiul [REDACTED] împotriva titlului executoriu nr. 495911/04.02.2013 și a somației de executare nr. 495914/04.02.2013 emise de Primăria [REDACTED] – Direcția de Impozite și Taxe.

Respinge ca neîntemeiată cererea contestatoarei de obligare a intimatului la plata cheltuielilor de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19.02.2014.

PREȘEDINTE,
[REDACTED]

GREFIER
[REDACTED]

Red. V.C.L./04.04.2014
Telnoed. S.B./ 4 ex.

ROMÂNIA

JUDECĂTORIA CRAIOVA
SECȚIA CIVILĂ

Sentiința Civilă Nr. 4967/2012
Ședința publică de la 30 Martie 2012

Instanță constituită din:
PREȘEDINTE- [REDACTAT]
Grefier [REDACTAT]

Pe rol, judecarea cauzei civile privind pe contestatoarea [REDACTAT] în contradictoriu cu intimata PRIMĂRIA [REDACTAT] DIRECȚIA IMPOZITE ȘI TAXE, având ca obiect contestație la executare.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu au răspuns părțile.
Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează că la data de 28.03.2012 s-a depus la dosarul cauzei, prin serviciul registratură de către contestatoare Sentiința Comercială nr.3108/2012 pronunțată de Judecătoria Craiova la data de 29.02.2012, după care:

Nemaifiind alte cereri de formulat și excepții de invocat, instanța reține cauza spre soluționare.

INSTANȚA

Asupra cauzei civile de față constată următoarele:

La data de 11.11.2011 contestatoarea [REDACTAT] a formulat contestație la executare în contradictoriu cu intimata Primăria [REDACTAT] - Direcția Taxe și Impozite, solicitând anularea formelor de executare constând în titlul executoriu nr. 150962 JT 1727/14.10.2011 și a somației nr. 150968 JT 1727/14.10.2011 emise de către intimată.

În motivarea contestației, contestatoarea a arătat că prin somația nr. 150968 JT 1727/14.10.2011 i s-a pus în vedere că figurează în evidențele intimății cu suma de 18.651,06 lei reprezentând majorări de întârziere, în baza titlului executoriu nr. 150962 JT 1727/14.10.2011, iar în acesta se menționează că documentul prin care s-a individualizat suma de plată este decizia de impunere.

Consideră petenta că cele 2 acte sunt nule, întrucât potrivit art. 85 C.Proc.Fisc., impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate se stabilesc prin decizie emisă de organul fiscal. În continuare, contestatoarea menționează că această decizie de impunere nu există, nu se menționează nr. acesteia, data, organul emitent, natura obligației fiscale etc., astfel că nu există nici temei pentru emiterea unui titlu executoriu.

Arată, totodată că este în litigiu cu intimata, pentru plata sumei de 65.050,44 lei, care face obiectul dosarului nr. 35377/215/2010 al Judecătoria Craiova, iar la aceste sume s-au calculat majorările care fac obiect titlului executoriu și a somației contestate în prezenta cauză. Prin urmare, petenta a apreciat că eventualul titlu executoriu în baza căruia ar putea începe executarea silită l-ar reprezenta hotărârea judecătorească pronunțată în acest proces, ori, în cauză, nu este în prezența unei creanțe fiscale pentru care Consiliul Local [REDACTAT] ar putea emite titlu executoriu, pentru că nu este vorba de impozite sau taxe locale, ci de cota de participare a Consiliului Local [REDACTAT] stabilită prin contractul de asociere nr. 37/2006, încheiat între Consiliul Local [REDACTAT] și contestatoare, având ca obiect exploatarea în comun a unei stații de alimentare cu gaz auto [REDACTAT] pe terenul aparținând domeniului privat al muni. [REDACTAT] în suprafață de 471,3 mp. Prin urmare, recuperarea sumelor pretinse de Consiliul Local [REDACTAT] se poate face numai în baza unei hotărâri judecătorești, pronunțată

În urma unui proces potrivit dreptului comun și nu în baza unui astfel de act care este nul din punct de vedere juridic, a apreciat în consecință contestatoarea..

În drept, au fost invocate disp. art. 399 și urm. C.P.CIV.

La dosar s-au depus în copie următoarele acte: somația nr. 150968 JT 1727/14.10.2011, titlul executoriu nr. 150962 JT 1727/14.10.2011, contract de asociere nr. 37/2006, confirmare de primire, fișa dosarului 18893/215/2011, HCL 287/2006, HCL 356/2006, act adițional nr. 1/2007 la contractul de asociere nr. 37/2006, HCL 390/2007, HCL 451/2010, act adițional nr. 2/2008 la contractul de asociere nr. 37/2006, sent.com.nr. 3108/2012 a Judecătorei Craiova.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța reține următoarele:

Între creditorul intimat CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI [REDACTAT] PRIN PRIMAR și debitoarea contestatoarea [REDACTAT] s-a încheiat, pe o durată de 15 ani, contractul de asociere nr.37/15.12.2006, având ca obiect exploatarea în comun a unei stații de alimentare cu gaz auto [REDACTAT], amplasată pe terenul în suprafață de 471,30 mp, situat în [REDACTAT], teren aparținând domeniului privat de interes local al Municipiului [REDACTAT].

Prin actul adițional nr.1/2007 la contractul de asociere, a fost modificată suprafața terenului prevăzută în contractul de asociere, în sensul reducerii acesteia de la 471,30 mp la 320 mp, fiind modificate corespunzător art.1-4 din contract și menținându-se nemodificate celelalte articole ale contractului.

Potrivit art.4 și 9 din contractul părților, pârâta s-a obligat să construiască și să exploateze, pe cheltuiala proprie, stația de alimentare cu gaz auto [REDACTAT], amplasată pe terenul proprietatea privată a reclamantului, iar acesta din urmă să primească procentul de 2,4% din totalul încasărilor fiecărui an (cifra de afaceri), fără TVA, dar nu mai puțin de 5 lei/mp/lună în anul 2006, conform HCL 443/2005.

Prin hotărâri succesive ale Consiliului Local al Municipiului [REDACTAT] (filele 90-98), au fost stabilite sumele minime de plată pentru anii 2008-2010, suma rezultată prin aplicarea procentului de 2,4% la cifra de afaceri, calculată pentru fiecare an din perioada respectivă fiind inferioară valorii minime de plată stabilite la art.9 din contractul părților, ca urmare a faptului că pârâta a înregistrat pierderi financiare, conform raportului de expertiză întocmit în cauză.

Potrivit art.25 din contractul părților, în caz de neachitare la termen a sumei prevăzute la art.9 din contract, s-a stabilit că se vor percepe dobânzi calculate conform legislației în vigoare la data plății.

În ceea ce privește executare contractului în discuție, instanța reține că între părțile contractante a existat un litigiu ce a avut ca obiect acțiunea în pretenții formulată de Consiliul Local prin primar în contradictoriu cu intimata [REDACTAT] prin care s-a solicitat obligarea acesteia din urmă la plata unor sume reprezentând majorări de întârziere pentru neplata la termen a sumelor aferente anului 2008, 2009 și 2010.

Prin sentința civilă nr. 3108/2012 pronunțată la data de 29.02.2012 în dosarul nr. 35377/215/2010 a Judecătorei Craiova s-a dispus respingerea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI [REDACTAT] în contradictoriu cu pârâta [REDACTAT], ca neîntemeiată

Pentru a pronunța această soluție, instanța a avut în vedere că în drept, conform dispozițiilor art.251 Cod comercial coroborate cu cele ale art.1513 alin.1 și 2 Cod civil, este nul contractul prin care s-a stipulat că unul sau mai mulți asociați să fie scutiți de a participa la pierdere. De asemenea, s-au avut în vedere și dispozițiile art. 968 și art. 5 Cod civil care prevăd că o cauză este nelicită când este prohibită de legi, când este contrară bunelor moravuri și ordinii publice, iar părțile nu pot deroga prin convenții sau dispoziții particulare de la legile care interesează ordinea publică și bunele moravuri.

În speță, din clauza prevăzută la art.9 din contractul în discuție, s-a reținut că părțile au stabilit ca, indiferent de orice profit sau pierdere pe care l-ar realiza asocierea, pârâta (contestatoarea debitoarea din contestația de față) trebuie să plătească reclamantului (intimat creditor) o sumă minimă, ceea ce echivalează cu neparticiparea reclamantului la

pierderi, acesta urmând să realizeze, indiferent de situație, numai beneficii, chiar dacă într-un cuantum mai mic decât cel preconizat, ceea ce în fapt constituie o clauză leonină, expres prohibită de dispozițiile art.1513 Cod civil care sunt de ordine publică.

În consecință, instanța a constatat că este întemeiată excepția nulității clauzei prevăzute la art.9 din contractul părților, invocată de pârâtă ca mijloc de apărare prin întâmpinare și, pe cale de consecință, a apreciat că este neîntemeiată cererea reclamantului de obligare a pârâtei la plata sumelor reprezentând rămășița din suma minimă de plată pe anul 2008 și sumele minime de plată pe anii 2009-2010.

De asemenea, având în vedere că a fost respins ca neîntemeiat capătul de cerere principal și în virtutea principiului de drept „*accessorium sequitur principale*”, aceeași instanța a constatat că este neîntemeiat și a respins ca atare, și capătul de cerere accesoriu privind obligarea pârâtei la plata majorărilor de întârziere pentru neplata la termen a sumelor minime de plată.

Cele constatate și statuate prin sentința civilă nr. 3108/2012 pronunțată la data de 29.02.2012 în dosarul nr. 35377/215/2010 a Judecătorei Craiova nu pot fi contrazise printr-o altă hotărâre, ca efect pozitiv al lucrului judecat. Astfel, prin hotărârea de față nu pot fi infirmate constatările menționate, în caz contrar s-ar pronunța hotărâri judecătorești contradictorii.

Prin urmare, instanța constată, în primul rând, că titlul executoriu nr. 150962.JT1727 din 14.10.2011 emis de intimată nu este emis în condițiile art.141 din OUG nr. 92/2003, întrucât contractul de asociere menționat nu reprezintă un titlu de creanță nici în ceea ce privește debitul principal, nici cu privire la majorări de întârziere calculate în temeiul unei clauze contractuale constatate nule printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă.

În aceste condiții instanța va admite contestației și va dispune desființarea titlului executoriu nr. 150962.JT1727 din 14.10.2011 emis de intimată precum și executarea silită

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Admite contestația la executare formulată de contestatoarea [redacted]; cu sediul în [redacted] în contradictoriu cu intimata Primăria Municipiului [redacted] Direcția Impozite și Taxe, cu sediul în [redacted]

Dispune desființarea titlului executoriu nr. 150962.JT1727 din 14.10.2011 emis de intimată precum și executarea silită.

La act că nu se solicită cheltuieli de judecată.

Președinte,
[redacted]

Grefier,
[redacted]

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA CRAIOVA – JUDEȚUL DOLJ
SENTINȚA CIVILĂ NR. 13846
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE: 09.10.2012
INSTANȚA CONSTITUITĂ DIN:

PREȘEDINTE: [REDACTAT] - judecător
GREFIER: [REDACTAT]

Pe rol pronunțarea asupra dezbaterilor care au avut loc în ședința publică din data de 02.10.2012 în cauza civilă privind pe contestatoarea [REDACTAT], pe intimatul MUNICIPIUL [REDACTAT] – PRIN PRIMAR- DIRECTIA DE IMPOZITE ȘI TAXE și pe terțul poprit [REDACTAT], dezbateri consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din prezenta sentință, când instanța, pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 09.10.2012, când a hotărât următoarele:

INSTANȚA

Prin acțiunea formulată și înregistrată pe rolul Judecătoriei Craiova la data de 25.06.2012 sub nr. 15999/215/2012 contestatoarea [REDACTAT] în contradictoriu cu intimatul Municipiul [REDACTAT] – prin Primar-Direcția de Impozite și Taxe și cu terțul poprit [REDACTAT], a formulat contestație la poprirea înființată prin adresa nr. 343969 din data de 29.05.2012, precum și împotriva titlului executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012 emise de către intimată, solicitând anularea acestora ca nelegale și încetarea executării silite și, de asemenea, în temeiul art. 403 C.p.civ., suspendarea executării silite, precum și obligarea intimății la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea contestației la executare s-a arătat că, în fapt, la data de 21.06.2012 contestatoarea a luat la cunoștință că a fost înființată prin adresa nr. 343969 din data de 29.05.2012, poprirea asupra disponibilităților bănești deținute de către contestatoare la terțul poprit [REDACTAT] pentru suma de 81.153,77 lei măsură ce a fost dispusă în baza titlului executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012.

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării silite până la soluționarea definitivă a contestației la executare, contestatoarea a solicitat admiterea acesteia având în vedere, pe de o parte caracterul evident nelegal al titlului executoriu și, pe de altă parte al prejudiciului ce s-ar putea produce

societății prin perturbarea gravă a activității comerciale acesteia din lipsa posibilităților de a putea face plăți către creditori și furnizori.

A mai precizat contestatoarea că intimatul creditor cu încălcarea dispozițiilor art. 149 alin. 5) și 11) raportat la art. 44 C.p.f. nu a comunicat contestatoarei anterior titlul de creanță (actul administrativ) în baza căruia a emis titlul executoriu și somația, dar nici a măsurii de înființare a popririi asupra conturilor deținute la terțul poprit, contestatoarea luând la cunoștință în mod direct prin comunicarea titlului executoriu și a adresei de înființare poprire de la terțul poprit.

Consideră contestatoarea că titlul executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012 și măsura de înființare a popririi dispusă prin adresa nr. 343969 din data de 29.05.2012 ale intimatei sunt nelegale, pentru inexistența obligației de plată a acestora.

Astfel, în ceea ce privește sumele ce reprezentau impozitele și taxele cu caracter fiscal, obligația de plată a acestora a încetat prin plată conform art. 114 c.p.f., anterior măsurii de înființare a popririi, la data de 08.05.2012 când prin chitanța nr. 1125669 am achitat suma de 5032 lei cu acest titlu, iar, în ceea ce privește restul obligației de plată stabilită prin titlul executoriu în litigiu, ce privește redevența pentru anul 2011 din contractul de concesiune nr. 302 încheiat la data de 02.02.2009 și a actului adițional nr. 1 la acesta neachitată, consideră că aceasta reprezintă o creanță bugetară, dar nu și fiscală, conform art. 21 raportat la art. 1 c.p.f. și, implicit contractul menționat nu are caracterul de titlu de creanță fiscală așa cum este acesta reglementat de art. 110 c.p.f., susceptibil de executare silită conform acestui act normativ.

In aceste condiții, titlul de creanță constituit de contractul de concesiune nr. 302 încheiat la data de 02.02.2009 și a actului adițional nr. 1 la acesta putea fi pusă în executare silită potrivit art. 141 c.p.f. numai în conformitate cu dispozițiile dreptului comun în materie, adică a codului de procedură civilă, acesta neavând nici caracter executoriu de drept, fapt ce a condus de altfel la introducerea de către unitatea administrativ - teritorială Municipiul [REDACTED] a unei acțiuni în pretenții ce formează obiectul dos. nr. 12609/215/2012.

În susținerea contestației la executare au fost depuse la dosar copii de pe adresa de înființare a popririi nr. 343969/29.05.2012, titlul executoriu nr. 328563/20.04.2012, chitanța nr. 1125669-129-0045/08.05.2012, certificat de înregistrare seria B nr. 1447777, contract de concesiune nr. 302/02.02.2009, act adițional nr. 1/2009 la contractul de concesiune nr. 302/02.02.2009.

În ședința publică din data de 04.09.2012 contestatoarea a depus la dosar copii de pe adresă emisă de [REDACTED] către [REDACTED] E [REDACTED] la data de 29.06.2012, certificat constatator emis la data de 27.04.2012 de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Dolj, act constitutiv actualizat la data de 09.04.2012 al [REDACTED] [REDACTED] certificat de înregistrare mențiuni eliberat la data de 02.05.2012 de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Dolj.

Prin încheierea de ședință din data de 04.09.2012 instanța a admis cererea de suspendare a executării silite și a dispus suspendarea executării silite până la soluționarea contestației la executare.

La solicitarea contestatoarei, instanța a dispus emiterea unei adrese către Primăria Municipiului [REDACTAT] – Direcția de Impozite și Taxe pentru a se înainta, în copii conforme cu originalul, actele de executare care au stat la baza emiterii titlului executoriu și a adresei de înființare a popririi, precum și pentru a se preciza care este titlul cu care au fost consemnate sumele în titlul executoriu și în adresa de înființare a popririi la poziția contracte concesiune teren, respectiv pentru a se preciza dacă este vorba de impozit pe teren, de redevență sau de un alt fel de debit, răspunsul fiind înaintat la dosar la data de 28.09.2012.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța constată și reține următoarele:

Potrivit art. 399 C.pr.civ, împotriva executării silite înseși, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare.

Contestația la executare este, în principal, un mijloc procedural special creat pentru procedura de executare silita, o „plangere” specifică acestei proceduri, prin care se poate obține anularea sau îndepărtarea unor acte de executare ori, uneori, chiar și anihilarea efectului executoriu al unui titlu executoriu.

Cu privire la subiectele contestației la executare, trebuie precizat că ea poate fi exercitată, în primul rând de către părțile interesate direct în procedura de executare respectiv debitorul urmarit și creditorul urmaritor, iar în cadrul executării prin poprire și de către tertul poprit, devenit parte în procedura de executare.

Astfel, se reține că părți în procedura executării silite sunt în principal creditorul și debitorul din titlul executoriu. Însă, în momentul în care se recurge la procedura recuperării creanțelor de către debitor prin înființarea popririi dobândește în procedura executării silite este implicat și tertul poprit, căruia îi revin anumite obligații și care îndeplinește anumite acte legate de executare, prevăzute de art.456-460 C.pr.civ.

Prin înființarea popririi se naște un raport juridic între creditor și tertul poprit în baza căruia acesta din urmă va fi obligat să plătească creditorului popritor ceea ce datorează la rândul său debitorului acestuia (creditor al tertului poprit). Tocmai datorită acestui raport juridic care se creează între creditorul popritor și tertul poprit, în cazul în care se contestă înființarea popririi, cererea nu poate fi judecată decât în contradictoriu și cu tertul poprit.

În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.

Dispozițiile codului de procedură fiscală prevăd același lucru, respectiv „contestația la executare poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau alt organ jurisdicțional și **dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege**” (art.169 alin.3).

Conform dispozițiilor legale menționate, prin procedura contestației la executare se pot invoca apărări de fond împotriva titlului executoriu, în cazul când acesta nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau alt organ jurisdicțional, dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

Titlul executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012 în baza căruia intimata a pornit executarea silită prin poprire are la baza contractul de concesiune nr. 302 încheiat la data de 02.02.2009 și actul adițional nr. 1 la acesta având ca obiect concesiunea prin licitație publică a terenului aparținând domeniului privat al municipiului [redacted] în suprafața de 3701 mp. situat în strada [redacted] contra plății unei redevențe anuale de 112.362 lei, părțile convenind în art. 14 alin. (1) din contract ca “redevența constituie creanța bugetară...”, iar **în cazul neachitării acesteia la termenele stabilite, contractul de concesiune devine titlu executoriu care se transmite la Direcția de Impozite și Taxe în vederea executării silită a concesionarului, în condițiile prevăzute de OG. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**”.

Contestatoarea a solicitat anularea titlului executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012 și a adresei de înființare a popririi nr. 343969 din data de 29.05.2012 și încetarea executării silită arătând ca redevența din contractul de concesiune nr. 302 încheiat la data de 02.02.2009 și actul adițional nr. 1 la acesta, neachitată, reprezintă o creanță bugetară, dar nu și fiscală, conform art. 21 raportat la art. 1 c.p.f., astfel încât contractul menționat nu are caracterul de titlu de creanță fiscală așa cum este acesta reglementat de art. 110 c.p.f., susceptibil de executare silită conform acestui act normativ, ci potrivit dreptului comun.

Instanța reține ca aceasta susținere este neantemeiată având în vedere, pe de o parte clauzele contractuale convenite de părți, respectiv art. 14 alin. (1) din contractul de concesiune unde se prevede expres ca **în cazul neachitării acesteia la termenele stabilite, contractul de concesiune devine titlu executoriu care se transmite la Direcția de Impozite și Taxe în vederea executării silită a concesionarului, în condițiile prevăzute de OG. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, iar pe de altă parte prevederile art. 1 alin. (2) din Codul de procedură fiscală care arată sfera de aplicare a acestuia: “Prezentul cod se aplică și pentru administrarea drepturilor vamale, precum și pentru administrarea creanțelor provenind din **contribuții, amenzi și alte sume ce constituie venituri ale bugetului general consolidat**, potrivit legii, în măsura în care prin lege nu se prevede altfel”.

Este adevarat ca raportul de drept material care stă la baza posibilității statului de a percepe o redevență este un raport de drept administrativ și nu unul de drept fiscal, inasa clauzele financiare ale unui contract administrativ intră în categoria clauzelor contractuale¹, negociate de părți, lor fiindu-le aplicabil regimul juridic de drept public specific raporturilor de drept procedural fiscal in masura in care s-a convenit astfel de catre parti, cum este cazul de fata.

In acest context instanta retine ca titlul executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012 emis de Municipiul [REDACTAT] -Directia de Impozite si Taxe a fost corect intocmit , iar cum potrivit chitantei depuse de contestatoare la F.11 aceasta a achitat ulterior, la data de 08.05.2012 suma de 5.032 lei reprezentand impozitul auto, impozitul pe cladiri, parcare si taxa pentru afisaje/publicitate, in mod corect adresa de infiintare a popririi nr. 343969 din data de 29.05.2012 a fost emisa pentru diferenta de suma ramasa neachitata din titlu executoriu reprezentand redeventa din contractul de concesiune.

Pentru considerentele de fapt si de drept expuse instanta urmeaza sa respinga contestatia la executare ca neantemeiata.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge contestația la executare formulată de contestatoarea [REDACTAT]
[REDACTAT], cu sediul în [REDACTAT]
[REDACTAT] în contradictoriu cu intimatul MUNICIPIUL
[REDACTAT] PRIN PRIMAR – DIRECȚIA DE IMPOZITE ȘI TAXE, cu
sediul în [REDACTAT] și cu terțul poprit
[REDACTAT], cu sediul în [REDACTAT]

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi 09.10.2012.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

Red. S.M.B.

Tehnored. A.S. 5 ex./ 30.10.2012

ROMANIA
TRIBUNALUL DOLJ
SECȚIA I CIVILĂ

Decizia civilă nr. 415/2013

Ședința publică de la 07 Martie 2013

Completul compus din:

PREȘEDINTE: [REDACTAT] - judecător

Judecător [REDACTAT]

Judecător [REDACTAT]

Grefier [REDACTAT]

Pe rol, judecarea recursului declarat de recurentul contestator [REDACTAT], împotriva sentinței civile nr. 13146/09.10.2012, pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul nr. 15999/215/2012, în contradictoriu cu intimatul MUNICIPIUL [REDACTAT] și intimatul terț poprit [REDACTAT] având ca obiect contestație la executare.

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns avocat [REDACTAT] pentru recurentul contestator [REDACTAT] și consilier juridic [REDACTAT], pentru intimatul MUNICIPIUL [REDACTAT], lipsă fiind intimatul terț poprit.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care;

Nemaifiind alte cereri de formulat sau excepții de invocat, instanța constatând cauza în stare de judecată acordă cuvântul pe fond.

Avocat [REDACTAT], pentru recurentul contestator [REDACTAT] solicită instanței admiterea recursului, modificarea sentinței civile și pe fond admiterea acțiunii și anularea titlului executoriu nr. 328563/20.04.2012 emis de Direcția de Impozite și Taxe din cadrul Primăriei Municipiului [REDACTAT] precum și a adresei de înființare a poprii nr. 343969/29.05.2012, emisă de Direcția de Impozite și Taxe din cadrul Primăriei Municipiului [REDACTAT]. Arată că, conform dispozițiilor art. 372 C.pr.civ., în materie fiscală contractul de concesiune nu constituie titlu executoriu. Cu cheltuieli de judecată pentru fond și pentru recurs, reprezentând onorariu avocat, taxe judiciare de timbru și timbru judiciar.

Consilier juridic [REDACTAT], pentru intimații contestatori, solicită instanței respingerea recursului și menținerea sentinței civile ca legală și temeinică. Fără cheltuieli de judecată.

TRIBUNALUL

Asupra recursului civil de față;

Prin acțiunea formulată și înregistrată pe rolul Judecătoriei Craiova la data de 25.06.2012 sub nr. 15999/215/2012 contestatoarea [REDACTAT], în contradictoriu cu intimatul Municipiul [REDACTAT] - prin Primar-Direcția de Impozite și Taxe și cu terțul poprit [REDACTAT] a formulat contestație la poprirea

înființată prin adresa nr. 343969 din data de 29.05.2012, precum și împotriva titlului executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012 emise de către intimată, solicitând anularea acestora ca nelegale și încetarea executării silite și, de asemenea, în temeiul art. 403 C.p.civ., suspendarea executării silite, precum și obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea contestației la executare s-a arătat că, în fapt, la data de 21.06.2012 contestatoarea a luat la cunoștință că a fost înființată prin adresa nr. 343969 din data de 29.05.2012, poprirea asupra disponibilităților bănești deținute de către contestatoare la terțul poprit [REDACTED] pentru suma de 81.153,77 lei măsură ce a fost dispusă în baza titlului executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012.

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării silite până la soluționarea definitivă a contestației la executare, contestatoarea a solicitat admiterea acesteia având în vedere, pe de o parte caracterul evident nelegal al titlului executoriu și, pe de altă parte al prejudiciului ce s-ar putea produce societății prin perturbarea gravă a activității comerciale acesteia din lipsa posibilităților de a putea face plăți către creditori și furnizori.

A mai precizat contestatoarea că intimatul creditor cu încălcarea dispozițiilor art. 149 alin. 5) și 11) raportat la art. 44 C.p.f. nu a comunicat contestatoarei anterior titlul de creanță (actul administrativ) în baza căruia a emis titlul executoriu și somația, dar nici a măsurii de înființare a poprii asupra conturilor deținute la terțul poprit, contestatoarea luând la cunoștință în mod direct prin comunicarea titlului executoriu și a adresei de înființare poprire de la terțul poprit.

Consideră contestatoarea că titlul executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012 și măsura de înființare a poprii dispusă prin adresa nr. 343969 din data de 29.05.2012 ale intimatei sunt nelegale, pentru inexistența obligației de plată a acestora.

Astfel, în ceea ce privește sumele ce reprezentau impozitele și taxele cu caracter fiscal, obligația de plată a acestora a încetat prin plată conform art. 114 c.p.f., anterior măsurii de înființare a poprii, la data de 08.05.2012 când prin chitanța nr. 1125669 am achitat suma de 5032 lei cu acest titlu, iar, în ceea ce privește restul obligației de plată stabilită prin titlul executoriu în litigiu, ce privește redevența pentru anul 2011 din contractul de concesiune nr. 302 încheiat la data de 02.02.2009 și a actului adițional nr. 1 la acesta neachitată, consideră că aceasta reprezintă o creanță bugetară, dar nu și fiscală, conform art. 21 raportat la art. 1 c.p.f. și, implicit contractul menționat nu are caracterul de titlu de creanță fiscală așa cum este acesta reglementat de art. 110 c.p.f., susceptibil de executare silită conform acestui act normativ.

În aceste condiții, titlul de creanță constituit de contractul de concesiune nr. 302 încheiat la data de 02.02.2009 și a actului adițional nr. 1 la acesta putea fi pusă în executare silită potrivit art. 141 c.p.f. numai în conformitate cu dispozițiile dreptului comun în materie, adică a codului de procedură civilă, acesta neavând nici caracter executoriu de drept, fapt ce a condus de altfel la introducerea de către unitatea administrativ - teritorială Municipiul [REDACTED] a unei acțiuni în pretenții ce formează obiectul dos. nr. 12609/215/2012.

Prin încheierea de ședință din data de 04.09.2012 instanța a admis cererea de suspendare a executării silite și a dispus suspendarea executării silite până la soluționarea contestației la executare.

Prin sentința civilă nr. 13146/09.10.2012, pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul nr. 15999/215/2012, a fost respinsă contestația la executare formulată de

contestatoarea [redacted], în contradictoriu cu intimatul Municipiul [redacted] - Direcția De Impozite și Taxe și cu terțul poprit [redacted]

Pentru a se pronunța astfel, instanța a constatat și reținut următoarele:

Potrivit art. 399 C.pr.civ, împotriva executării silită înseși, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare.

Contestația la executare este, în principal, un mijloc procedural special creat pentru procedura de executare silită, o „plângere” specifică acestei proceduri, prin care se poate obține anularea sau îndepărtarea unor acte de executare ori, uneori, chiar și anihilarea efectului executoriu al unui titlu executoriu.

Cu privire la subiectele contestației la executare, trebuie precizat că ea poate fi exercitată, în primul rând de către părțile interesate direct în procedura de executare respectiv debitorul urmărit și creditorul urmăritor, iar în cadrul executării prin poprire și de către terțul poprit, devenit parte în procedura de executare.

Astfel, s-a reținut că părți în procedura executării silită sunt în principal creditorul și debitorul din titlul executoriu. Însă, în momentul în care se recurge la procedura recuperării creanțelor de către debitor prin înființarea popririi dobândește în procedura executării silită este implicat și terțul poprit, căruia îi revin anumite obligații și care îndeplinește anumite acte legate de executare, prevăzute de art.456-460 C.pr.civ.

Prin înființarea popririi se naște un raport juridic între creditor și terțul poprit în baza căruia acesta din urmă va fi obligat să plătească creditorului popritor ceea ce datorează la rândul său debitorului acestuia (creditor al terțului poprit). Tocmai datorită acestui raport juridic care se creează între creditorul popritor și terțul poprit, în cazul în care se contestă înființarea popririi, cererea nu poate fi judecată decât în contradictoriu și cu terțul poprit.

În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.

Dispozițiile codului de procedură fiscală prevăd același lucru, respectiv „contestația la executare poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege” (art.169 alin.3).

Conform dispozițiilor legale menționate, prin procedura contestației la executare se pot invoca apărări de fond împotriva titlului executoriu, în cazul când acesta nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau alt organ jurisdicțional, dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

Titlul executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012 în baza căruia intimata a pornit executarea silită prin poprire are la baza contractul de concesiune nr. 302 încheiat la data de 02.02.2009 și actul adițional nr. 1 la acesta având ca obiect concesiunea prin licitație publică a terenului aparținând domeniului privat al municipiului [redacted] în suprafața de 3701 mp. situat în strada [redacted], contra plății unei redevențe anuale de 112.362 lei, partile convenind în art. 14 alin. (1) din contract ca “ redevența constituie creanța bugetară... , iar în cazul neachitării

acesteia la termenele stabilite, contractul de concesiune devine titlu executoriu care se transmite la Direcția de Impozite și Taxe în vederea executării silită a concesionarului, în condițiile prevăzute de OG. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală “.

Contestatoarea a solicitat anularea titlului executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012 și a adresei de înființare a popririi nr. 343969 din data de 29.05.2012 și încetarea executării silită arătând ca redevența din contractul de concesiune nr. 302 încheiat la data de 02.02.2009 și actul adițional nr. 1 la acesta, neachitată, reprezintă o creanță bugetară, dar nu și fiscală, conform art. 21 raportat la art. 1 c.p.f., astfel încât contractul menționat nu are caracterul de titlu de creanță fiscală așa cum este acesta reglementat de art. 110 c.p.f., susceptibil de executare silită conform acestui act normativ, ci potrivit dreptului comun.

Instanța a reținut că aceasta susținere este neîntemeiată având în vedere, pe de o parte clauzele contractuale convenite de părți, respectiv art. 14 alin. (1) din contractul de concesiune unde se prevede expres ca în cazul neachitării acesteia la termenele stabilite, contractul de concesiune devine titlu executoriu care se transmite la Direcția de Impozite și Taxe în vederea executării silită a concesionarului, în condițiile prevăzute de OG. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, iar pe de altă parte prevederile art. 1 alin. (2) din Codul de procedură fiscală care arată sfera de aplicare a acestuia: “Prezentul cod se aplică și pentru administrarea drepturilor vamale, precum și pentru administrarea creanțelor provenind din contribuții, amenzi și alte sume ce constituie venituri ale bugetului general consolidat, potrivit legii, în măsura în care prin lege nu se prevede altfel”.

Este adevărat ca raportul de drept material care stă la baza posibilității statului de a percepe o redevență este un raport de drept administrativ și nu unul de drept fiscal, însă clauzele financiare ale unui contract administrativ intră în categoria clauzelor contractuale, negociate de părți, lor fiindu-le aplicabil regimul juridic de drept public specific raporturilor de drept procedural fiscal în măsura în care s-a convenit astfel de către părți, cum este cazul de față.

În acest context instanța a reținut că titlul executoriu nr. 328563 din data de 20.04.2012 emis de Municipiul [redacted] - Direcția de Impozite și Taxe a fost corect întocmit, iar cum potrivit chitanței depuse de contestatoarea la F.11 aceasta a achitat ulterior, la data de 08.05.2012 suma de 5.032 lei reprezentând impozitul auto, impozitul pe clădiri, parcare și taxa pentru afișaje/publicitate, în mod corect adresa de înființare a popririi nr. 343969 din data de 29.05.2012 a fost emisă pentru diferența de suma rămasă neachitată din titlu executoriu reprezentând redevența din contractul de concesiune.

Pentru considerentele de fapt și de drept expuse instanța a respins contestația la executare ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs contestatoarea [redacted], criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate.

În motivarea recursului, recurenta arată că suma de 81153,77 lei prin care s-a înființat poprirea, ce reprezintă concesiune teren conform contractului de cesiune nr.302/02.02.2009 nu reprezintă o creanță fiscală.

Orice alte creanțe de drept comun, care se fac venit la bugetul unității administrativ-teritoriale, alte decât cele prevăzute de art. 2 din Legea nr.571/2003

privind Codul Fiscal, nu intră în sfera de aplicare a O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, ceea ce presupune că acestea nu se bucură de regimul juridic aplicabil al creanțelor fiscale.

Prin noțiunea de creanța bugetară se înțelege numai acele venituri publice ale autorităților și instituțiilor publice care au un caracter general fiind plătite de către orice contribuabil și sunt stabilite în mod unilateral de către aceste entități publice, fiind prevăzute în lege și încasate la bugetul public respectiv.

Prin noțiunea de buget al unei entități publice, în materia fiscală, se înțelege un document în care sunt prevăzute și aprobate în fiecare an veniturile și cheltuielile cu caracter fiscal.

Recurenta apreciază că nu există o hotărâre judecătorească sau un alt înscris prin care să fie constatate ca îndeplinite condițiile art.379 C.pr.civ. sau un alt înscris prin care să fie constatate ca îndeplinite aceste condiții, iar pe de altă parte, contractul de concesiune nu poate fi executat silit, întrucât nu există nicio dispoziție legală prin care să se stabilească caracterul de titlu executoriu al acestuia.

Recurenta menționează că, contractul de concesiune în litigiu, nu reprezintă un titlu executoriu fiscal, întrucât nu cuprinde creanțe fiscale, publice, precum impozitele, taxele, contribuții și alte venituri publice ale bugetului general consolidat.

Analizând actele și lucrările cauzei, instanța constată că recursul contestatorului este fondat.

Prin contractul nr.302/2012 încheiat de contestatara cu Municipiul [redacted] s-a convenit ca în ipoteza neachitării redevenței anulare la termenele stabilite, acesta să devină titlu executoriu care să fie transmis Direcției de Impozite și Taxe în vederea executării silite în condițiile O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Potrivit art. 5 Cod Civil, "nu se poate deroga prin convenții sau dispoziții particulare la legile care interesează ordinea publică și bunele moravuri".

În consecință, creanța născută din contractul părților în sarcina debitoarei [redacted] nu devine ca efect al declarației acestora -una de natură fiscală și nu poate urma regimul juridic al acesteia. Această este o creanță comercială- în sensul Codului Comercial în vigoare la data nașterii litigiului dintre părți -, și nu poate fi executată silit decât după ce va fi stabilită prin hotărârea unei instanțe care să fie investită cu formulă executorie, în condițiile Cărtii a V-a C.proc.civ.

În speță, contractul de concesiune al părților nu constituie titlu executoriu în temeiul legii (art. 372 C.proc.civ.) și cu atât mai puțin acesta nu poate deveni titlu de creanță fiscală prin convenția părților pentru a fi pus în executare conform dispozițiilor C.proc.fiscală.

În concluzie, în temeiul art. 312 C.proc.civ., va fi admis recursul contestatoarei, va fi modificată soluția primei instanțe în sensul că în temeiul art.399 C.proc.civ. va fi admisă contestația formulată și vor fi anulate titlul executoriu și adresa de înființare a popririi emise de intimată,

În temeiul art. 274 C.proc. civ., va fi obligat intimatul la plata cheltuielilor de judecată de 4291,45 lei către contestator.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de recurentul contestator [REDACTED]
[REDACTED] împotriva sentinței civile nr. 13146/09.10.2012, pronunțată de Judecătoria
Craiova în dosarul nr. 15999/215/2012, în contradictoriu cu intimatul MUNICIPIUL
[REDACTED] și intimatul terț poprit [REDACTED]

Modifică sentința civilă nr. 13846/09.10.2012 a judecătoriai Craiova, în sensul că
admite contestația la executare.

Anulează titlul executoriu nr. 328563/20.04.2012 emis de Direcția de Impozite
și taxe din cadrul Primăriei Municipiului [REDACTED] cu privire la suma de 81153,77 lei
reprezentând redevență din contractul de concesiune.

Anulează adresa de înființare a popririi nr. 343969/29.05.2012, emisă de
Direcția de Impozite și taxe din cadrul Primăriei Municipiului [REDACTED]

Obligă intimatul Municipiul [REDACTED] prin Primar la plata către recurent a sumei
de 4291,45 lei cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică de la 07 Martie 2013.

Președinte,
[REDACTED]

Judecător,
[REDACTED]

Judecător,
[REDACTED]

Grefier,
[REDACTED]

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA CRAIOVA
SECȚIA CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 04.09.2012

Completul constituit din:

Președinte: [REDACTED] - judecător

Grefier: [REDACTED]

Pe rol judecarea cauzei civile privind pe contestatoarea [REDACTED]
[REDACTED], în contradictoriu cu intimatul
MUNICIPIUL [REDACTED] și cu terțul poprit [REDACTED]
[REDACTED], având ca obiect contestație la executare.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns avocat [REDACTED]
[REDACTED] pentru contestatoare, cu împuternicire avocațială aflată la fila 5,
lipsind intimatul și terțul poprit.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care:

Avocat [REDACTED] pentru contestatoare, depune la dosar copii de
pe adresă emisă de [REDACTED] către [REDACTED] L. la
data de 29.06.2012, certificat constatator emis la data de 27.04.2012 de
Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Dolj, act constitutiv
actualizat la data de 09.04.2012 al [REDACTED],
certificat de înregistrare mențiuni eliberat la data de 02.05.2012 de Oficiul
Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Dolj.

Pentru capătul de cerere privind suspendarea executării silite până la
soluționarea prezentei contestații la executare, instanța stabilește cauțiune în
quantum de 10% din valoarea obiectului cererii, respectiv în quantum de
8.115,37 lei, conform art. 403, alin. 4 C.p.civ.

Avocat [REDACTED] pentru contestatoare, depune la dosar chitanța
nr. 6504911/1 din 03.09.2012 reprezentând dovada consemnării cauțiunii în
quantum de 8.116 lei în Registrul de Valori al instanței sub nr. 453/V/2012.

Instanța acordă cuvântul asupra cererii de suspendare a executării
silite până la soluționarea prezentei contestații la executare.

Avocat [REDACTED] pentru contestatoare, solicită admiterea cererii
de suspendare a executării silite, apreciind că sunt îndeplinite condițiile
legale impuse de art. 403 C.p.civ., respectiv plata cauțiunii, cazul bine
justificat și existența unui prejudiciu iminent. Arată că titlul executoriu
privește o creanță care, deși are caracter bugetar, nu are caracter fiscal.
Solicită ca instanța să aibă în vedere faptul că activitatea societății ar fi
perturbată grav prin blocarea celor 5 conturi bancare, conturi prin care se fac
atât plăți, cât și încasări, obiectul societății fiind pe de o parte acela de
service auto iar pe de altă parte acela de dealer auto [REDACTED] Mai mult decât
atât, s-ar produce și un prejudiciu moral, un prejudiciu de imagine, fiind
afectate relațiile societății cu potențialii clienți [REDACTED] de pe plan local dar

și cu [REDACTED]. Depune la dosar concluzii scrise cu privire capătul de cerere privind suspendarea executării silite până la soluționarea prezentei contestații la executare.

În ceea ce privește contestația la executare, avocat [REDACTED], pentru contestatoare, solicită emiterea unei adrese către Primăria Municipiului [REDACTED] – Direcția de Impozite și Taxe pentru a se înainta, în copii conforme cu originalul, actele de executare care au stat la baza emiterii titlului executoriu și a adresei de înființare a popririi, precum și pentru a se preciza care este titlul cu care au fost consemnate sumele în titlul executoriu și în adresa de înființare a popririi la poziția contracte concesiune teren, respectiv pentru a se preciza dacă este vorba de impozit pe teren, de redevență sau de un alt fel de debit.

INSTANȚA

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării silite instanța retine că, potrivit dispozițiilor art. 403 (1) și (3) C.p.civ., „până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauciune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel”.

În spetă, contestatoarea a făcut dovada depunerii cauciunii stabilite de instanță, în sumă de 8.116 lei.

Măsura suspendării executării silite este o măsură excepțională, dată fiind necesitatea ca titlurile executorii să fie aduse la îndeplinire într-un termen cât mai scurt.

Insa suspendarea executării silite poate fi dispusa ca măsură de protecție ori de câte ori instanța sesizată apreciază că prin executarea silită s-ar crea prejudicii grave, iremediabile sau dificil de remediat

Ca atare, ceea ce se analizează de instanța este vătămarea celui care solicită suspendarea executării silite, indiferent de soarta finală a contestației la executare.

În raport de cele expuse anterior, analizând raportul de proporționalitate între vătămarea celui care solicită suspendarea executării [REDACTED] și necesitatea ca titlurile executorii să fie aduse la îndeplinire într-un termen cât mai scurt, instanța apreciază că justul echilibrul între cele două principii evocate mai sus ar fi rupt în defavoarea celei dintâi, respectiv a contestatoarei [REDACTED], poprirea unei sume ca cea din titlul executoriu fiind de natură să afecteze activitatea societății contestatoare prin punerea acesteia în imposibilitatea efectuării plăților către furnizori.

Pentru aceste considerente instanța va admite cererea de suspendare a executării silite și va dispune suspendarea executării silite până la soluționarea contestației la executare.

Va încuviința solicitarea apărătorului contestatoarei și va dispune emiterea unei adrese către Primăria Municipiului [REDACTED] – Direcția de Impozite și Taxe pentru a se înainta, în copii conforme cu originalul, actele

de executare care au stat la baza emiterii titlului executoriu și a adresei de înființare a popririi, precum și pentru a se preciza care este titlul cu care au fost consemnate sumele în titlul executoriu și în adresa de înființare a popririi la poziția contracte concesiune teren, respectiv pentru a se preciza dacă este vorba de impozit pe teren, de redevență sau de un alt fel de debit.

Având în vedere dispozițiile art. 88 alin. 1 punctul 5¹ C.p.civ., modificat prin Legea nr. 202/2010, privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, potrivit cărora „*prin înmânarea citației, sub semnătură de primire, personal sau prin reprezentant legal sau convențional, pentru un termen de judecată, cel citat este prezumat că are în cunoștință și termenele de judecată ulterioare aceluia pentru care citația i-a fost înmănată*”, instanța va considera că intimatul și terțul poprit au termen în cunoștință.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Admite cererea de suspendare a executării silite.

Dispune suspendarea executării silite până la soluționarea contestației la executare.

Încuviințează solicitarea apărătorului contestatoarei și dispune emiterea unei adrese către Primăria Municipiului [REDACTAT] – Direcția de Impozite și Taxe, cu mențiunile de mai sus.

Acordă termen de judecată la data de 02.10.2012, pentru când părțile au termen în cunoștință.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare în ceea ce privește cererea de suspendare a executării.

Pronunțată în ședința publică de la 04.09.2012.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

CONTESTATOARE

CT [REDACTAT]

INTIMAT

CT [REDACTAT]

TERT POPRIT

CT [REDACTAT]

ROMANIA
JUDECĂTORIA CRAIOVA
Strada A.I.CUZA, Nr.20
Telefon: 0251/414 060; Fax: 0251/416 206
Operator de date cu caracter personal nr.2995
E-mail : judecatoria.craiova@just.ro
Dosar nr. 15999/215/2012
C 5
Emisă la 05.09.2012
Termen de judecată: 02.10.2012

CĂTRE
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI [REDACTED]
DIRECȚIA DE IMPOZITE ȘI TAXE
[REDACTED]

În vederea soluționării dosarului civil cu nr. de mai sus, având ca obiect contestație la executare, privind pe contestatoarea [REDACTED] în contradictoriu cu intimatul MUNICIPIUL [REDACTED] - PRIN PRIMAR și cu terțul poprit [REDACTED] vă rugăm:

- să ne înaintați, în copii conforme cu originalul, actele de executare care au stat la baza emiterii titlului executoriu nr. 328563 din 20.04.2012 și a adresei de înființare a popririi nr. 343969 din 29.05.2012;
- să precizați care este titlul cu care au fost consemnate sumele în titlul executoriu și în adresa de înființare a popririi la poziția contracte concesiune teren, respectiv să precizați dacă este vorba de impozit pe teren, de redevență sau de un alt fel de debit.

Vă aducem la cunoștință că refuzul sau omisiunea de a răspunde instanței, la termenul fixat în acest scop, se sancționează cu amendă judiciară, conform art. 108¹, alin. 1, pct. 2, lit. f) C.p.civ.

Vă mulțumim pentru colaborare.

PREȘEDINTE,
[REDACTED]

GREFIER,
[REDACTED]

ROMANIA

JUDECĂTORIA CRAIOVA - SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 475/2012

Ședința publică de la 16 Ianuarie 2012

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: [REDACTAT]

Grefier: [REDACTAT]

Pe rol, pronunțarea în cauza civilă având ca obiect contestație la executare formulată de contestatoarea [REDACTAT] și pe intimata PRIMĂRIA MUNICIPIULUI [REDACTAT] - DIRECȚIA IMPOZITE ȘI TAXE.

Dezbaterile asupra fondului au avut loc în ședința publică din data de 11.01.2012 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea în cauză la data de 16.01.2012, în aceeași compunere, hotărând următoarele:

INSTANȚA

Asupra cauzei de față constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 23.06.2011, cu nr. 18893/215/2011, contestatoarea [REDACTAT] a solicitat anularea formelor de executare constând în titlul executoriu nr. 110/11.05.2011 emis de Direcția de Impozite și Taxe locale din cadrul Primăriei Municipiului [REDACTAT] și somației emise în baza acestuia nr. 75401/11.05.2011.

În motivare, contestatoarea a arătat că executarea silită a fost pormită în mod nelegal, în baza sumei de 75795 lei, „concesiuni/asociere sume datorate PMC”, în baza HCL nr. 451/25.11.2010.

A mai arătat contestatoarea că prin această hotărâre de consiliu local s-a aprobat rezilierea contractului de asociere nr. 37/2006, încheiat între Consiliul Local al mun. [REDACTAT] și contestatoare, însă nu s-a individualizat nicio sumă de plată în sarcina sa, și nici nu s-ar fi putut stabili o astfel de sumă în lipsa unei hotărâri judecătorești.

A mai susținut contestatoarea că acesta este motivul pentru care Consiliul Local a chemat-o în judecată în dosarul ce face obiectul dosarului nr. 35377/215/2010 al Judecătoriei Craiova, astfel încât eventualul titlu executoriu l-ar putea constitui sentința civilă pronunțată în acest proces.

Contestatoarea a mai susținut că presupunând că Primăria ar fi putut să emită un titlu executoriu, art. 85 și 86 din Codul de procedură fiscală prevăd condițiile pentru emiterea unui titlu executoriu în cazurile în care consiliul local este abilitat să facă acest lucru, însă în cazul de față nu este vorba despre o creanță fiscală pentru că nu este vorba de impozite și taxe locale, ci de cota de participare a Consiliului într-o asociere privind exploatarea stației GPL, iar recuperarea sumelor pretinse de Consiliul Local se poate face numai în temeiul unei hotărâri judecătorești, pronunțate în urma unui proces potrivit dreptului comun, iar nu în baza unui astfel de act care este nul din punct de vedere juridic.

În drept, au fost invocate prevederile art. 399 C. proc. civ.

Contestatoarea a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

Contestației la executare i-au fost atașate, în fotocopie simplă, înscrisuri, respectiv: contract de asociere nr. 37/15.12.2006, încheiat între contestatoare și Consiliul Local [REDACTAT] Hotărârea Consiliului Local al Municipiului [REDACTAT] nr. 451/25.11.2010, cerere de chemare în judecată-acțiune în pretenții, formulată de Consiliul Local [REDACTAT] în contradictoriu cu contestatoarea [REDACTAT] somație nr. 75401/11.05.2011, emisă de Primăria Municipiului [REDACTAT] Direcția de Impozite și Taxe Locale, titlu executoriu nr. 110/11.05.2011, emis de Primăria Municipiului [REDACTAT] Direcția de Impozite și Taxe Locale - Biroul Valorificare Bunuri.

Contestatoarea a achitat taxă judiciară de timbru 200 de lei și timbru judiciar 0,3 lei.

Intimata nu a formulat întâmpinare și nici nu s-a prezentat la judecată.

În cauză, instanța a încuviințat proba cu înscrisurile depuse la dosar, iar în completare a solicitat intimatei actele ce au stat la baza emiterii somației și titlului executoriu, fiind înaintate cu adresa nr. 145073/04.10.2011 adresa nr. 67312/26.04.2011, emisă de Primăria Municipiului [redacted] Direcția Economico financiară, Serviciul Contracte și Autorizări către D. I.T.L., HCL [redacted] nr. 451/25.11.2011, contract de asociere nr. 37/15.12.2006, încheiat între contestatoare și Consiliul Local [redacted] HCL Craiova nr. 356/18.09.2006, proces-verbal privind afișarea titlului executoriu/06.06.2011 și planșă foto, proces-verbal privind afișare somație/06.06.2011 și planșă foto.

Analizând contestația la executare prin prisma motivelor invocate, probelor administrate și dispozițiilor legale incidente în materie, instanța reține următoarele:

Între contestatoare și Consiliul Local al Municipiului [redacted] -a încheiat contractul de asociere nr. 37/15.12.2006, având ca obiect asocierea în vederea exploatării în comun a unei stații de alimentare cu gaz auto [redacted], amplasată pe terenul în suprafață de 471,30 m. p. situat în [redacted], aparținând domeniului privat de interes local al municipiului și identificat conform planului urbanistic de detaliu, aprobat prin HCL nr. 287/2006.

Potrivit art. 9 și 18 din contract, contestatoarea avea obligația să plătească, respectiv Consiliul local [redacted] să primească, 2,4% din totalul încasărilor fiecărui an (cifra de afaceri) fără TVA, realizate la obiectivul prevăzut la art. 1, dar nu mai puțin de 5 lei/m. p. /lună în anul 2006, conform HCL 443/2005. S-a stabilit ca valoarea minimă corespunzătoare anului 2006 să fie determinată în funcție de această hotărâre corelată cu data obținerii autorizației de construire, iar începând cu anul 2007, suma anuală minimă obligatorie să se determine în funcție de tarifele aprobate de consiliul local în acest sens și consemnate într-un act adițional încheiat între părți.

Potrivit prin HCL [redacted] nr. 451 (f. 25), în ședința publică din data de 25.11.2010, Consiliul Local [redacted] a aprobat rezilierea contractului de asociere nr. 37/2006, având ca obiect exploatarea în comun a unei stații de alimentare cu gaz auto [redacted], amplasată pe terenul în suprafață de 471,30 m. p. situat în [redacted] și încetarea efectelor Hotărârilor Consiliului Local al Municipiului [redacted] nr. 287/2006, 356/2006 și 390/2007.

Ulterior, cu adresa nr. 67312/26.04.2011 (f. 24), Direcția Economico financiară – Biroul Valorificării bunuri din cadrul Primăriei Municipiului [redacted] a transmis către intimată contractul de asociere nr. 37/15.12.2006, HCL Craiova nr. 451/2010, de reziliere a acestuia cu solicitarea de demarare a procedurii legale de punere în aplicare a prevederilor art. 29 din contractul de asociere, pentru recuperarea sumei de 75 795 lei (calculată la data de 01.12.2010, a rezilierii contractului), compusă din: 14601 lei majorări pentru anul 2008, 19080 lei, debit principal pentru anul 2009, 12768 lei, majorări pentru anul 2009, 26040 lei, debit principal pentru anul 2010 și 4706 lei, majorări pentru același an.

Pentru suma totală de 75 795 lei, intimata a emis somația nr. 75401/11.05.2011 și titlul executoriu nr. 110/11.05.2011, pentru suma de 75 795 lei, reprezentând concesiuni/asociere sume datorate PMC a stat HCL nr. 451/25.11.2010, comunicate contestatoarei la data de 06.06.2011 și a căror anulare se solicită în prezenta cauză.

Potrivit art. 399 C. proc. civ., (1) *Împotriva executării silită, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătărați prin executare. Nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită însăși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal. În cazul în care executarea silită se face în teritoriul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.*

De asemenea, conform art. 172 alin. (1), (3) din OG nr. 92/2003, *persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii. Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în teritoriul cărui a fost pornită executarea, în cazul în*

care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

În speță, intimata a pornit executarea silită în baza titlului executoriu nr. 110/11.05.2011, pentru o creanță de 75795 lei, reprezentând „concesiuni/asociere sume datorate P.M.C.”, documentul prin care s-a individualizat plata fiind H.C.L. nr. 451/25.11.2010.

Așa cum a arătat și contestatoarea și a reținut mai sus instanța, prin această hotărâre de Consiliu Local s-a aprobat rezilierea contractului de asociere nr. 37/2006, având ca obiect exploatarea în comun a unei stații de alimentare cu gaz auto [redacted] amplasată pe terenul în suprafață de 471,30 m p. situat în [redacted] și încetarea efectelor Hotărârilor Consiliului Local al Municipiului [redacted] nr. 287/2006, 356/2006 și 390/2007, fără a se menționa nicio sumă de plată în sarcina contestatoarei.

Potrivit art. 379 cod procedură civilă „nici o urmărire asupra bunurilor mobile sau imobile nu poate avea loc decât pentru o creanță certă, lichidă și exigibilă”, iar potrivit art. 372 din același cod, *Executarea silită se va efectua numai în terenul unei hotărâri judecătorești ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.*

De asemenea, potrivit art. 141 din OG nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, în forma de la data emiterii titlului executoriu și somației contestate, *Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în terenul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărei rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu. În titlul executoriu emis, potrivit legii, de organul de executare prevăzut la alin. (1) se înregistrează toate creanțele fiscale neachitate la scadență, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri ale bugetului general consolidat, precum și accesorii aferente acestora, stabilite în condițiile legii.*

Art. 21 -23 din OG nr. 92/2003 prevăd ce se înțelege prin creanțe și obligații fiscale și modul în care iau acestea naștere, iar sumele datorate în baza unui contract de asociere în participațiune nu sunt incluse în această categorie, pentru a reprezenta o creanță fiscală, părțile aflându-se pe poziție de egalitate și intrând în raporturi juridice de drept privat, iar nu în raporturi de putere, astfel încât obligațiile asumate de contestatoare să fie obligații fiscale.

În speță, adresa nr. 67312/26.04.2011 prin care Direcția Economico financiară – Biroul Valorificării bunuri din cadrul Primăriei Municipiului [redacted] a transmis către intimată contractul de asociere nr. 37/15.12.2006, HCL Craiova nr. 451/2010, de reziliere a acestuia cu solicitarea de demarare a procedurii legale de punere în aplicare a prevederilor art. 29 din contractul de asociere nu reprezintă un act de creanță, iar HCL nr. 451/25.11.2010 nu reprezintă un document de individualizare a plății, iar art. 29 din contract face referire la vinderea la licitație publică a investiției realizate de contestatoare, așadar nu are nicio legătură cu obiectul titlului executoriu și al somației.

Prin urmare, față de cele mai sus-expuse, instanța apreciază că intimata nu are o creanță certă, lichidă și exigibilă cuprinsă într-un act de creanță, în înțelesul art. 41 și 141 alin. (2) din OG nr. 92/2003, susceptibil de a fi executat pe calea procedurii prevăzute de acest act normativ, la expirarea termenului de plată, astfel încât emiterea unui titlu executoriu de către un organ de executare fiscală pentru o sumă de bani ce nu poate fi calificată drept creanță fiscală este nelegală, acest înscris denumit titlu executoriu neputând fi produce efectele unui titlu de creanță fiscală.

Pentru aceste considerente instanța constată că se impune anularea titlului executoriu nr. 110/11.05.2011 astfel emis, precum și a somației nr. 75401/11.05.2011, iar în baza art. 174 alin. (3) din OG nr. 92/2003 va dispune în acest sens.

În temeiul art. 274 C. proc. civ., instanța va obliga intimata la plata către contestatoare la cheltuieli de judecată în cuantum de 0,3 lei, reprezentând timbru judiciar, nu însă și la plata taxei judiciare de timbru aferentă contestației la executare, respectiv 194 de lei, întrucât potrivit art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, sumele achitate cu titlu de taxă judiciară de timbru se restituie, la cererea petiționarului, *când contestația la executare a fost admisă, iar hotărârea a rămas irevocabilă*, existând o procedură specială de recuperare a acesteia, motiv pentru care în cadrul contestației la executare instanța nu poate obliga intimatul la restituirea acesteia către contestator, contestația la executare, în ansamblu, urmând a fi admisă numai în parte.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Admite, în parte, contestația la executare formulată de contestatoarea [REDACTED]
cu sediul în [REDACTED] în contradictoriu cu intimata
PRIMĂRIA [REDACTED] DIRECȚIA DE IMPOZITE ȘI TAXE, cu sediul
în [REDACTED]

Anulează titlul executoriu nr. 110/11.05.2011 emis de intimată și somația nr.
75401/11.05.2011, emisă în baza titlului executoriu.

Obligă intimata la plata către contestatoare a sumei de 0,3 lei, cheltuieli de judecată, constând
în timbru judiciar.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 16.01.2012.

Președinte,
[REDACTED]

Grefier,
[REDACTED]

Red. Jud. F-C.M.
Tehnored. D.I. - 4 ex.

ROMÂNIA

TRIBUNALUL DOLJ
SECȚIA I CIVILĂ

DECIZIE Nr. 1509/2012

Ședința publică de la 13 Septembrie 2012

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Judecător

Judecător

Grefier

Pe rol judecarea recursului formulat de recurenta PRIMĂRIA MUNICIPIULUI [REDACTAT] - DIRECTIA DE IMPOZITE ȘI TAXE împotriva sentinței civile nr. 475/16.01.2012 pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul cu nr. 18893/215/2011 în contradictoriu cu intimata-contestatoare [REDACTAT], având ca obiect contestație la executare.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns reprezentant [REDACTAT] pentru intimata-contestatoare [REDACTAT], lipsă fiind recurenta.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care;

Reprezentant [REDACTAT] pentru intimata-contestatoare [REDACTAT], depune la dosar copia sentinței civile nr. 3108/2012 a Judecătoriei Craiova.

Nemaifiind alte cerei de formulat sau excepții de invocat, instanța constatând cauza în stare de judecată acordă cuvântul pe fond.

Reprezentant [REDACTAT] pentru intimata-contestatoare [REDACTAT], solicită respingerea recursului.

TRIBUNALUL

Asupra recursului civil de față:

La data de 23.06.2011, cu nr. 18893/215/2011, contestatoarea [REDACTAT] a solicitat anularea formelor de executare constând în titlul executoriu nr. 110/11.05.2011 emis de Direcția de Impozite și Taxe locale din cadrul Primăriei Municipiului [REDACTAT] și somației emise în baza acestuia nr. 75401/11.05.2011.

În motivare, contestatoarea a arătat că executarea silită a fost pornită în mod nelegal, în baza sumei de 75795 lei, „concesiuni/asociere sume datorate PMC”, în baza HCL nr. 451/25.11.2010.

A mai arătat contestatoarea că prin această hotărâre de consiliu local s-a aprobat rezilierea contractului de asociere nr. 37/2006, încheiat între Consiliul Local al mun. [REDACTAT] și contestatoarea, însă nu s-a individualizat nicio sumă de plată în sarcina sa, și nici nu s-ar fi putut stabili o astfel de sumă în lipsa unei hotărâri judecătorești.

A mai susținut contestatoarea că acesta este motivul pentru care Consiliul Local a chemat-o în judecată în dosarul ce face obiectul dosarului nr. 35377/215/2010 al Judecătoriei [REDACTAT] astfel încât eventualul titlu executoriu l-ar putea constitui sentința civilă pronunțată în acest proces.

Contestatoarea a mai susținut că presupunând că Primăria ar fi putut să emită un titlu executoriu, art. 85 și 86 din Codul de procedură fiscală prevăd condițiile pentru emiterea unui titlu executoriu în cazurile în care consiliul local este abilitat să facă acest lucru, însă în cazul de față nu este vorba despre o creanță fiscală pentru că nu este vorba de impozite și taxe locale, ci de cota de participare a Consiliului într-o asociere privind exploatarea stației GPL, iar recuperarea sumelor pretinse de Consiliul Local se poate face numai în temeiul unei hotărâri judecătorești,

pronunțate în urma unui proces potrivit dreptului comun, iar nu în baza unui astfel de act care este nul din punct de vedere juridic.

În drept, au fost invocate prevederile art. 399 C. proc. civ.

Contestatoarea a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

Contestației la executare i-au fost atașate, în fotocopie simplă, înscrisuri, respectiv: contract de asociere nr. 37/15.12.2006, încheiat între contestatoare și Consiliul Local [redacted] Hotărârea Consiliului Local al Municipiului [redacted] nr. 451/25.11.2010, cerere de chemare în judecată-acțiune în pretenții, formulată de Consiliul Local [redacted] în contradictoriu cu contestatoarea [redacted], somație nr. 75401/11.05.2011, emisă de Primăria Municipiului [redacted] Direcția de Impozite și Taxe Locale, titlu executoriu nr. 110/11.05.2011, emis de Primăria Municipiului [redacted] Direcția de Impozite și Taxe Locale – Biroul Valorificare Bunuri.

Contestatoarea a achitat taxă judiciară de timbru 200 de lei și timbru judiciar 0,3 lei.

Intimata nu a formulat întâmpinare și nici nu s-a prezentat la judecată.

În cauză, instanța a încuviințat proba cu înscrisurile depuse la dosar, iar în completare a solicitat intimatei actele ce au stat la baza emiterii somației și titlului executoriu, fiind înaintate cu adresa nr. 145073/04.10.2011 adresa nr. 67312/26.04.2011, emisă de Primăria Municipiului [redacted] Direcția Economico financiară, Serviciul Contracte și Autorizări către D. I.T.L., HCL Craiova nr. 451/25.11.2011, contract de asociere nr. 37/15.12.2006, încheiat între contestatoare și Consiliul Local [redacted] HCL Craiova nr. 356/18.09.2006, proces-verbal privind afișarea titlului executoriu/06.06.2011 și planșă foto, proces-verbal privind afișare somație/06.06.2011 și planșă foto.

Prin sentința civilă nr.475/16.01.2012, pronunțată de Judecătoria Craiova, în dosarul nr.18893/215/2011, a fost admisă, în parte, contestația la executare formulată de contestatoarea [redacted] în contradictoriu cu intimata Primăria Municipiului [redacted] Direcția de Impozite și Taxe.

A fost anulat titlu executoriu nr. 110/11.05.2011 emis de intimată și somația nr. 75401/11.05.2011, emisă în baza titlului executoriu.

A fost obligată intimata la plata către contestatoare a sumei de 0,3 lei, cheltuieli de judecată, constând în timbru judiciar.

Pentru a se pronunța astfel, instanța a reținut următoarele:

Între contestatoare și Consiliul Local al Municipiului [redacted] s-a încheiat contractul de asociere nr. 37/15.12.2006, având ca obiect asocierea în vederea exploatării în comun a unei stații de alimentare cu gaz auto [redacted] amplasată pe terenul în suprafața de 471,30 m. p. situat în [redacted] aparținând domeniului privat de interes local al municipiului și identificat conform planului urbanistic de detaliu, aprobat prin HCL nr. 287/2006.

Potrivit art. 9 și 18 din contract, contestatoarea avea obligația să plătească, respectiv Consiliul local [redacted] să primească, 2,4% din totalul încasărilor fiecărui an (cifra de afaceri) fără TVA, realizate la obiectivul prevăzut la art. 1, dar nu mai puțin de 5 lei/m.p. /lună în anul 2006, conform HCL 443/2005. S-a stabilit ca valoarea minimă corespunzătoare anului 2006 să fie determinată în funcție de această hotărâre corelată cu data obținerii autorizației de construire, iar începând cu anul 2007, suma anuală minimă obligatorie să se determine în funcție de tarifele aprobate de consiliul local în acest sens și consemnate într-un act adițional încheiat între părți.

Potrivit prin HCL [redacted] nr. 451 (f. 25), în ședința publică din data de 25.11.2010, Consiliul Local [redacted] aprobat rezilierea contractului de asociere nr. 37/2006, având ca obiect exploatarea în comun a unei stații de alimentare cu gaz auto [redacted], amplasată pe terenul în suprafața de 471,30 m. p. situat în [redacted] și încetarea efectelor Hotărârilor Consiliului Local al Municipiului [redacted] nr. 287/2006, 356/2006 și 390/2007.

Ulterior, cu adresa nr. 67312/26.04.2011 (f. 24), Direcția Economico financiară – Biroul Valorificării bunuri din cadrul Primăriei Municipiului [redacted] a transmis către intimată contractul de asociere nr. 37/15.12.2006, HCL [redacted] nr. 451/2010, de reziliere a acestuia cu solicitarea de demarare a procedurii legale de punere în aplicare a prevederilor art. 29 din contractul de asociere, pentru recuperarea sumei de 75 795 lei (calculată la data de 01.12.2010, a rezilierii contractului), compusă din: 14601 lei majorări pentru anul 2008, 19080 lei, debit principal pentru anul 2009, 12768 lei, majorări pentru anul 2009, 26040 lei, debit principal pentru anul 2010 și 4706 lei, majorări pentru același an.

Pentru suma totală de 75 795 lei, intimata a emis somația nr. 75401/11.05.2011 și titlul executoriu nr. 110/11.05.2011, pentru suma de 75 795 lei, reprezentând concesiuni/asociere sume datorate PMC a stat HCL nr. 451/25.11.2010, comunicate contestatoarei la data de 06.06.2011 și a căror anulare se solicită în prezenta cauză.

Potrivit art. 399 C. proc. civ., (1) împotriva executării silită, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. Nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită însăși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal. În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.

De asemenea, conform art. 172 alin. (1), (3) din OG nr. 92/2003, persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii. Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

În speță, intimata a pornit executarea silită în baza titlului executoriu nr. 110/11.05.2011, pentru o creanță de 75795 lei, reprezentând „concesiuni/asociere sume datorate P.M.C.”, documentul prin care s-a individualizat plata fiind H.C.L. nr. 451/25.11.2010.

Așa cum a arătat și contestatoarea și a reținut mai sus instanța, prin această hotărâre de Consiliu Local s-a aprobat rezilierea contractului de asociere nr. 37/2006, având ca obiect exploatarea în comun a unei stații de alimentare cu gaz auto [redacted], amplasată pe terenul în suprafață de 471,30 m. p. situat în [redacted] și încetarea efectelor Hotărârilor Consiliului Local al Municipiului [redacted] nr. 287/2006, 356/2006 și 390/2007, fără a se menționa nicio sumă de plată în sarcina contestatoarei.

Potrivit art. 379 cod procedură civilă „nici o urmărire asupra bunurilor mobile sau imobile nu poate avea loc decât pentru o creanță certă, lichidă și exigibilă”, iar potrivit art. 372 din același cod, Executarea silită se va efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătorești ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

De asemenea, potrivit art. 141 din OG nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, în forma de la data emiterii titlului executoriu și somației contestate, Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu. În titlul executoriu emis, potrivit legii, de organul de executare prevăzut la alin. (1) se înscriu toate creanțele fiscale neachitate la scadență, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri ale bugetului general consolidat, precum și accesoriile aferente acestora, stabilite în condițiile legii.

Art. 21 -23 din OG nr. 92/2003 prevăd ce se înțelege prin creanțe și obligații fiscale și modul în care iau acestea naștere, iar sumele datorate în baza unui contract de asociere în participațiune nu sunt incluse în această categorie, pentru a reprezenta o creanță fiscală, părțile aflându-se pe poziție de egalitate și intrând în raporturi juridice de drept privat, iar nu în raporturi de putere, astfel încât obligațiile asumate de contestatoare să fie obligații fiscale.

În speță, adresa nr. 67312/26.04.2011 prin care Direcția Economico financiară - Biroul Valorificării bunuri din cadrul Primăriei Municipiului [redacted] a transmis către intimată contractul de asociere nr. 37/15.12.2006, HCL [redacted] nr. 451/2010, de reziliere a acestuia cu solicitarea de demarare a procedurii legale de punere în aplicare a prevederilor art. 29 din contractul de asociere nu reprezintă un act de creanță, iar HCL nr. 451/25.11.2010 nu reprezintă un document de individualizare a plății, iar art. 29 din contract face referire la vinderea la licitație publică a investiției realizate de contestatoare, așadar nu are nicio legătură cu obiectul titlului executoriu și al somației.

Prin urmare, față de cele mai sus-expuse, instanța a apreciat că intimata nu are o creanță certă, lichidă și exigibilă cuprinsă într-un act de creanță, în înțelesul art. 41 și 141 alin. (2) din OG nr. 92/2003, susceptibil de a fi executat pe calea procedurii prevăzute de acest act

normativ, la expirarea termenului de plată, astfel încât emiterea unui titlu executoriu de către un organ de executare fiscală pentru o sumă de bani ce nu poate fi calificată drept creanță fiscală este nelegală, acest înscris denumit titlu executoriu neputând fi produce efectele unui titlu de creanță fiscală.

Pentru aceste considerente instanța a constatat că se impune anularea titlului executoriu nr.110/11.05.2011 astfel emis, precum și a somației nr. 75401/11.05.2011, iar în baza art. 174 alin. (3) din OG nr. 92/2003 va dispune în acest sens.

În temeiul art. 274 C. proc. civ., instanța a obligat intimata la plata către contestatoare la cheltuieli de judecată în cuantum de 0,3 lei, reprezentând timbru judiciar, nu însă și la plata taxei judiciare de timbru aferentă contestației la executare, respectiv 194 de lei, întrucât potrivit art. 23 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, sumele achitate cu titlu de taxă judiciară de timbru se restituie, la cererea petiționarului, când contestația la executare a fost admisă, iar hotărârea a rămas irevocabilă, existând o procedură specială de recuperare a acesteia, motiv pentru care în cadrul contestației la executare instanța nu poate obliga intimatul la restituirea acesteia către contestator, contestația la executare, în ansamblu, urmând a fi admisă numai în parte.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs intimata Primăria Municipiului [redacted] Direcția de Impozite și Taxe, criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate.

Invocă excepția lipsei calității procesuale pasive, având în vedere prevederile Legii nr.215/2001.

Potrivit art.77 din Legea nr.215/2001, primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale și aparatul de specialitate al primarului constituie o structură funcțională cu activitate permanentă, denumită primăria orașului sau municipiului care duce la îndeplinire hotărârile consiliului local sau dispozițiile primarului, soluționând problemele curente ale colectivității locale".

Potrivit art.21 din aceeași lege "unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu. Acestea sunt subiecte juridice de drept fiscal, titulare ale codului de înregistrare fiscală și ale conturilor deschise la unitățile teritoriale de trezorerie, precum și la unitățile bancare. Unitățile administrativ-teritoriale sunt titulare ale drepturilor și obligațiilor ce decurg din contractele privind administrarea bunurilor care aparțin domeniului public și privat în care acestea sunt parte, precum și din raporturile cu alte persoane fizice sau juridice, în condițiile legii."

Art. 62 (1) Primarul reprezintă unitatea administrativ-teritorială în relațiile cu alte autorități publice, cu persoanele fizice sau juridice române ori străine, precum și în justiție.

Recurenta a menționat că sunt relevante în cauză prevederile art.15 alin.1 din O.G. nr.2/2001.

Recurenta a arătat că între părți nu există nici un fel de act juridic fiscal care să justifice chemarea în judecată a acesteia.

Pe cale de consecință, soluția care se impune este cea de respingere a acțiunii ca fiind declarată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Recurenta a susținut că are o creanță certă, lichidă și exigibilă, potrivit art.379 C.pr.civ. cuprinsă într-un act de creanță în înțelesul art.41 și art.141 (2) din O.G. nr.92/2003.

A mai susținut că între părți s-a încheiat contractul de cesiune nr.37/15.12.2006, având ca obiect asocierea în vederea exploatării în comun a unei stații de alimentare cu gaz SKID GPL, amplasat pe terenul în suprafață de 471,30 m.p., situat în [redacted] aparținând domeniului privat de interes local al Municipiului [redacted] și identificat conform planului urbanistic de detaliu aprobat prin HCL 2006.

Recurenta a arătat că potrivit art.36 alin.7 lit.a) din Legea nr.215/2001 contractul a fost perfectat conform acestor prevederi legale

Potrivit art.9 și 18 din contract [redacted] avea obligația să plătească 2,4 % din totalul încasărilor fiecărui an, fără TVA, dar nu mai puțin de 5 lei /m.p./lună în anul 2006.

Recurenta a susținut că a fost emisă somația din data de 11 mai 2011 și titlu executoriu nr.110/11.05.2011 pentru suma totală de 75.795 lei.

Potrivit art.379 C.pr.civ. nici o urmărire asupra bunurilor mobile sau imobile nu poate avea loc decât pentru o creanță certă, lichidă și exigibilă.

În drept, invocă art.304 C.pr.civ.

Solicită admiterea recursului, modificarea sentinței atacate.

Analizând actele și lucrările cauzei, tribunalul constată că recursul intimatului nu este fondat.

În speță, nu se contestă că pretențiile acestuia față de contestatoarele decurg din contractul părților nr.37/2006 și că au caracter comercial.

În aceste condiții, este evident că pentru obligarea debitoarei la plata sumelor neachitate, creditoarea ar fi trebuit să formuleze o acțiune în răspundere contractuală și nu să emită un titlu executoriu fiscal pentru o obligație comercială.

În consecință, prima instanță a reținut corect că intimata a demarat o executare silită în lipsa titlului executoriu prevăzut de art.141 din OG nr.92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală, motiv pentru care în temeiul art.312 C.proc. civ recursul acestuia împotriva sentinței nr.475/2012 pronunțată de Judecătoria Craiova va fi respins.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :

Respinge recursul declarat de recurența Intimată Primăria [redacted]
Direcția de Impozite și Taxe, împotriva sentinței civile nr.475/16 ianuarie 2012, pronunțată de
Judecătoria Craiova, în dosarul nr.18893/215/2011, în contradictoriu cu intimat [redacted]

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică de la 13 Septembrie 2012.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Red.jud.L.Marusciac
Tehn.F.M./2 ex.
Jud.fond: Fl.C.Măricuțoiu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

Decizie nr. 22/2011 din 17/10/2011

Dosar nr. 24/2011

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 813 din 17/11/2011

Rodica Aida Popa - vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea - președintele Secției civile și de proprietate intelectuală
Gabriela Victoria Bîrsan - președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adrian Bordea - președintele Secției comerciale
Corina Jîjîie - președintele Secției penale
Nina Ecaterina Grigoraș - judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală
Crețu Dragu - judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală
Andrei Constanda - judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală
Doina Popescu - judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală
Cristina Iulia Tarcea - judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală
Rodica Aida Popa - vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea - președintele Secției I civile
Corina Michaela Jîjîie - președintele Secției penale
Gabriela Victoria Bîrsan - președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adrian Bordea - președintele Secției a II-a civile
Raluca Moglan - judecător Secția I civilă
Romanița Vrânceanu - judecător Secția I civilă
Bianca Elena Tândărescu - judecător Secția I civilă
Crețu Dragu - judecător Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag - judecător Secția I civilă
Florentin Sorin Drăguț - judecător Secția I Civilă - judecător raportor
Corina Alina Corbu - judecător Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Frumușelu - judecător Secția de contencios administrativ și fiscal - judecător raportor
Iuliana Rîciu - judecător Secția de contencios administrativ și fiscal
Gabriela Bogasiu - judecător Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan - judecător Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheorghiuța Luțac - judecător Secția de contencios administrativ și fiscal
Viorica Trestianu - judecător Secția a II-a civilă
Elena Daniela Marta - judecător Secția a II-a civilă
Roxana Popa - judecător Secția a II-a civilă
Aurelia Motea - judecător Secția a II-a civilă
Maura Olaru - judecător Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu - judecător Secția a II-a civilă
Vasile Alixandri - judecător Secția penală
Mariana Ghena - judecător Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 24/2011 este legal constituit conform dispozițiilor art. 330⁶ alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010, și ale art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Conform dispozițiilor art. 330⁶ alin. (8) din Codul de procedură civilă, la ședința de judecată participă toți judecătorii Completului competent să judece recursul în interesul legii.

Ședința completului este prezidată de doamna judecător XXXXXXXXXX vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Antonia Eleonora Constantin, procuror-șef adjunct al Secției Judiciare - Serviciul judiciar civil.

La ședința de judecată participă doamna Niculina Vrâncuț, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați privind competența funcțională a tribunalelor (civil sau comercial și de contencios administrativ și fiscal) în soluționarea recursului în materie de contestație la executare propriu-zisă, prevăzută de dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă.

Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin a susținut punctul de vedere exprimat în scris și depus la dosar de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu referire la hotărârile judecătorești anexate acestui punct de vedere.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept ce a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați s-a arătat că la nivelul tribunalelor din raza teritorială a Curții de Apel Galați există o practică neunitară în ceea ce privește competența funcțională a tribunalelor (civil sau comercial și de contencios administrativ și fiscal) în soluționarea recursului în materia contestației la executare propriu-zise, prevăzute de art. 399 din Codul de procedură civilă.

2. Examenul jurisprudențial

Se susține în cuprinsul recursului în interesul legii că tribunalele din raza teritorială a Curții de Apel Galați au soluționat în mod divergent problema competenței funcționale a secțiilor din cadrul aceleiași instanțe, investite cu soluționarea recursurilor în materia contestației la executare propriu-zisă, reglementată de dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. Într-o primă opinie s-a considerat că secția competentă să soluționeze contestația la executare propriu-zisă este cea comercială și/sau de contencios administrativ, în funcție de natura litigiului.

În susținerea acestei opinii s-a avut în vedere, ca prim argument, necesitatea respectării principiului specializării judecătorului.

S-a mai reținut că etapa executării este ultima în cadrul procesului civil și, atâta vreme cât se recunoaște competența funcțională a secției comerciale și/sau de contencios administrativ de a judeca în fond/căi de atac acțiunile privitoare la actele juridice comerciale sau administrative fiscale, nu ar fi logic ca faza finală a procesului să intre în competența altei secții, creându-se astfel o deosebire artificială între faza judecătii și cea a executării.

În contextul examinat au fost invocate și considerentele referitoare la principiul specializării, reținute în Decizia nr. XV/2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite.

S-a mai apreciat că din interpretarea dispozițiilor generale ale art. 2 alin. 3 din Codul de procedură civilă, în raport cu cele speciale ale art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2011 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, nu rezultă că ar fi exclusă competența Secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului de a soluționa astfel de recursuri, în condițiile în care competența în primă instanță revine judecătoriei.

Totodată, s-a invocat ca argument și natura specială, derogatorie de la dreptul comun, reprezentat de Codul de procedură civilă, a dispozițiilor Codului de procedură fiscală, care reprezintă sediul materiei pentru contestația la

executare, în situația în care titlul executoriu este un act administrativ fiscal și care nu conține nicio normă de trimitere la Codul de procedură civilă.

3.2. Într-o altă opinie, contestația la executare se soluționează de secția civilă a tribunalului, deoarece în cadrul acesteia se analizează aspectele ce vizează modul de aplicare și interpretare a dispozițiilor legale privitoare la executarea silită, ce constituie ultima fază a procesului civil, indiferent de natura sau materia juridică în cadrul căreia s-a emis titlul executoriu.

Cât privește împrejurarea că, în considerentele Deciziei nr. XV/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, s-a exprimat opinia că, în anumite situații, ar trebui ca anumite recursuri în materia contestației la executare să se judece la secția comercială, s-a considerat că nu pot fi aplicabile dispozițiile deciziei în interesul legii menționate, deoarece obiectul examinării în acel caz l-au constituit divergențele jurisprudențiale referitoare la competența materială de soluționare a diverselor categorii de contestații la executare, iar nu soluțiile diferite privind competența funcțională a secțiilor din cadrul aceleiași instanțe - cazul în speță.

Pe de altă parte, s-a reținut că ceea ce produce efecte obligatorii pentru instanțe este dispozitivul deciziei în interesul legii, iar nu considerentele acesteia, mai ales acele părți din considerente care excedează limitelor sesizării.

4. Raportul asupra recursului în interesul legii

Proiectul de soluție propus prin raportul în cauză a vizat respingerea sesizării Colegiului de conducere al Curții de Apel Galați, privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2 pct. 3 din Codul de procedură civilă, raportat la prevederile art. 399-400 din Codul de procedură civilă, întrucât nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 329 și art. 330⁵ din Codul de procedură civilă.

5. Înalta Curte:

Înainte de a proceda la o analiză în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a recursului în interesul legii față de prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 329 din Codul de procedură civilă "Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului Justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești", iar conform art. 330⁵ din același act normativ, "Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești irevocabile, care se anexează cererii".

Din aceste dispoziții legale rezultă că obiectul recursului în interesul legii vizează problemele de drept care au fost soluționate diferit prin hotărâri judecătorești irevocabile.

Recursul în interesul legii poate avea ca obiect numai acolo părți din hotărâri care se referă la probleme de drept ce au primit o soluționare diferită din partea instanțelor; per a contrario, nu poate avea ca obiect elemente de fapt ale cauzei sau chestiuni de organizare și funcționare administrativă a instanțelor.

O altă condiție de admisibilitate a recursului în interesul legii este existența unor hotărâri judecătorești irevocabile, prin care să se fi statuat în mod diferit asupra aceleiași probleme de drept.

Din hotărârile anexate sesizării în cauză, în număr de 19, pronunțate de două tribunale din raza teritorială a Curții de Apel Galați, nu rezultă îndeplinirea acestor condiții.

Astfel, problema de drept evocată în recursul în interesul legii de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați își găsește rezolvarea doar într-o singură hotărâre anexată (Încheierea din 12 octombrie 2010, Dosarul nr. 4.599/231 /2010, a Tribunalului Vrancea, Secția civilă), prin celelalte hotărâri anexate nefiind analizată problema de drept a competenței funcționale a secțiilor. În aceste din urmă hotărâri, problema competenței funcționale a fost rezolvată exclusiv pe cale administrativă, nefăcând obiect de dezbateri juridică.

Reiese, așadar, că argumentele cuprinse în sesizare privind conturarea în practica instanțelor de judecată a două

opinii privind competența de soluționare a recursului în materia contestației la executare nu se regăsesc în conținutul hotărârilor anexate de către autorul sesizării.

Sesizat ulterior de Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea verificării existenței unei practici neunitare la nivelul țării, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a exprimat și a depus la dosar punctul său de vedere și a făcut un examen jurisprudențial referitor la problema de drept în discuție, anexând o serie de hotărâri judecătorești, care ar releva orientări jurisprudențiale diferite în materie.

În legătură cu problema de drept în privința căreia s-a considerat că instanțele nu au un punct de vedere unitar, se constată că situațiile invocate în sprijinul solicitării de pronunțare a unei decizii de interpretare a legii nu constituie aspecte de aplicare diferită a vreunei dispoziții legale. De altfel, nici în sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați și nici în punctul de vedere exprimat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu au fost indicate expres reglementări susceptibile de interpretări diferite. Rezolvarea diferită a chestiunii referitoare la competența funcțională a tribunalelor în soluționarea contestației în anulare nu își are temeiul în niciun text care să poată fi propus spre interpretare Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Scopul urmărit prin reglementarea instituției recursului în interesul legii, astfel cum rezultă din prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, este acela de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești.

În cauză însă, așa cum s-a arătat, problema în legătură cu care a fost sesizat Completul competent să judece recursul în interesul legii nu vizează dispoziții ale legii.

Invocarea dreptului temei al prezentei sesizări a principiului specializării sau a considerentelor unei decizii anterioare, pronunțate în interesul legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, asupra unei alte probleme de drept, ca și a dispozițiilor art. 2 din Codul de procedură civilă, care reglementează competența materială (ratione materiae), stabilită atât sub aspect funcțional (ratione officii), cât și sub aspect procesual, nu este de natură să atragă incidența dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă.

Ceea ce interesează în prezenta cauză este că aspectele sesizate, deși reprezintă o problemă practică, reclamă, în fapt, absența unei norme clare și lipsite de echivoc în materie, însă acestea nu pot fi soluționate prin mijlocul procedural ales, Înalta Curte având rolul de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, iar nu pe acela de a crea norme de drept.

Pe de altă parte, noile dispoziții legale în materie, respectiv cele ale Legii nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la momentul soluționării recursului în interesul legii, acordă o configurație distinctă competenței funcționale a tribunalelor.

În consecință, Înalta Curte constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 329 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 202/2010.

În raport cu noile reglementări legale incidente și cu evoluția jurisprudenței instanțelor naționale în materie, este posibilă luarea în examinare a unei alte sesizări, formulate, eventual, dintr-o altă perspectivă.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 330⁷, cu referire la art. 329 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 202/2010,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibil, recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați privind competența funcțională a tribunalelor (civil sau comercial și de contencios administrativ și fiscal) în soluționarea recursului în materia contestației la executare propriu-zisă, prevăzută de dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă.

Obligatorie, potrivit art. 330⁷ alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 octombrie 2011.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
RODICA AIDA POPA

Magistrat-asistent,
Niculina Vrâncuț

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
- SECȚIILE UNITE -

DECIZIA Nr. XV din 5 februarie 2007

Dosar nr.

46/2006

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 764 din 12/11/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 400 și 402 din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, referitor la stabilirea competenței de soluționare a contestațiilor la executare, în primă instanță și în căile de atac, având ca obiect hotărâri judecătorești pronunțate în litigii comerciale, precum și în alte titluri de natură comercială.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că judecătoria este competentă să judece în primă instanță contestația formulată împotriva executării silite propriu-zise sau care vizează lămurirea înțeleșului, întinderii ori aplicării titlului executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, iar calea de atac împotriva hotărârii pronunțate în cazul unei astfel de contestații este recursul, care se judecă la secția civilă a tribunalului.

Referindu-se, totodată, la contestația privind lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu ce constă într-o hotărâre judecătorească în materie comercială sau în alt titlu comercial, emis de un organ jurisdicțional, a susținut că soluționarea acestei contestații este de competența instanței comerciale sau a organului jurisdicțional

care a pronunțat hotărârea ce se execută, calea de atac fiind, în cazul când obiectul litigiului nu depășește un miliard de lei inclusiv, recursul care se judecă de tribunalul comercial sau de secția comercială a tribunalului, iar dacă obiectul litigiului este mai mare de un miliard de lei, apelul ce se judecă de secția comercială a curții de apel și, respectiv, recursul de competența secției comerciale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 400 și 402 din Codul de procedură civilă, referitoare la contestația la executare, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar, adoptând soluții diferite cu privire la competența de soluționare a acestei căi de atac atunci când ea este îndreptată împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în litigii comerciale sau a altor titluri executorii în materie comercială.

Astfel, unele instanțe, considerând executarea silită ca fiind cea de a doua fază a procesului, au apreciat că, din moment ce raportul juridic dedus judecății are caracter comercial, iar nu civil, executarea silită va avea aceeași natură comercială.

S-a relevat, în acest sens, că atât timp cât în cadrul executării silite se urmărește realizarea efectivă a dreptului pretins, se impune ca toate cererile din această fază să fie judecate tot de instanța comercială, ca și în etapa anterioară, a judecății în primă instanță și în căi de atac.

S-a motivat că, chiar dacă s-ar accepta că în cazul contestației la executare ar fi de soluționat numai chestiuni procedurale, instanța civilă nu ar putea fi considerată abilitată să le soluționeze, făcându-se abstracție de natura conflictului ivit în raporturile dintre părți, astfel că se impune ca natura creanței ce face obiectul executării silite să determine instanța, respectiv secția specializată competentă, să judece și într-o asemenea cale de atac.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că în cazul în care contestația vizează executarea propriu-zisă sau este îndreptată împotriva unui titlu executoriu ce nu provine de la un organ de jurisdicție, o atare contestație trebuie soluționată de instanța de executare, așa cum se prevede în art. 400 alin. 1 din Codul de procedură civilă, instanța de executare fiind, în conformitate cu art. 373 alin. 2 din același cod, "judecătoria în circumscripția căreia se va face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel".

Ca urmare, aceleași instanțe s-au pronunțat în sensul că și în ceea ce privește calea de atac împotriva soluțiilor pronunțate, în astfel de contestații la executare, sunt aplicabile aceleași norme procedurale, instanța de control judiciar urmând a fi determinată tot potrivit normelor dreptului comun, fără a avea relevanță, în această privință, natura titlului executoriu.

Tot în opinia acestor instanțe contestația la executare întemeiată pe dispozițiile art. 400 alin. 2 din Codul de procedură civilă, vizând lămurirea înțelesului întinderii sau aplicării titlului executoriu, nu ar putea fi introdusă decât la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută, iar hotărârea prin care se soluționează contestația să fie supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea ce se execută.

Examinându-se punctele de vedere menționate, în raport cu dispozițiile legale aplicabile, se constată următoarele:

În art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă, republicat, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 459/2006, se prevede că "împotriva executării silită, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați și vătămați prin executare", iar "dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege".

1. Potrivit art. 400 alin. 1 din Codul de procedură civilă, contestația se introduce la instanța de executare și, deși nu se arată în mod expres, rezultă că acest prim alineat are în vedere contestația la executare propriu-zisă, din moment ce în alin. 2 se prevede care este instanța competentă să soluționeze contestația la titlu.

Din coroborarea art. 400 alin. 1 cu art. 373 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care prevede că instanța de executare este judecătoria în raza căreia se face executarea, dacă legea nu prevede altfel, rezultă că, în ceea ce privește competența soluționării contestației la executare propriu-zisă, aceasta aparține întotdeauna judecătoriei, indiferent că este vorba despre un titlu executoriu în materie comercială sau în materie civilă.

2. Referitor la competența de soluționare a contestației la titlu art. 400 alin. 2 distinge două situații.

2.1. Atunci când se cere lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu constând într-o hotărâre judecătorească, instanța competentă să se pronunțe este cea care a pronunțat hotărârea care se execută.

Așadar, dacă titlul îl reprezintă o hotărâre judecătorească în materie comercială, contestația se va îndrepta la acea instanță care a pronunțat, în respectiva materie, hotărârea susceptibilă de executare silită și care poate fi, după caz, judecătoria, tribunalul, curtea de apel sau Înalta Curte de Casație și Justiție.

De asemenea, când titlul emană de la un alt organ cu activitate jurisdicțională, acela va fi sesizat cu contestația la titlu, indiferent de natura litigiului.

2.2. Atunci când se cere lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu care nu emană de la un organ cu activitate jurisdicțională, art. 400 alin. 2 teza a II-a din Codul de procedură civilă face trimitere la instanța de executare.

Cum această instanță este întotdeauna judecătoria, conform art. 373 alin. 2 din Codul de procedură civilă, rezultă că aceasta este competentă să judece în primă instanță contestația la titlu când titlul nu emană de la un organ de jurisdicție, inclusiv în materie comercială.

3. În ceea ce privește competența de soluționare a tuturor acestor contestații în căile de atac, aceasta se determină după regulile general aplicabile cuprinse în art. 2 pct. 2 și 3, art. 3 pct. 2 și 3 și art. 4 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

De fapt, cu privire la instanța competentă să soluționeze căile de atac în contestațiile la executare nu există practică neunitară, divergențele de opinie apărând în ceea ce privește secția din cadrul instanței de control judiciar la care trebuie să se înregistreze asemenea pricini.

Sub acest aspect, nu poate fi vorba despre o interpretare și aplicare diferită a legii, deoarece, cu excepția Înaltei Curți de Casație și Justiție, secțiile celorlalte instanțe - acolo unde există secții specializate - nu au o competență proprie prevăzută în texte de lege, susceptibile de interpretări diferite.

Astfel, competența de soluționare a căii de atac se verifică în raport cu nivelul instanței, împărțirea pe secții fiind o chestiune de organizare judecătorească.

Cu toate acestea, în considerarea principiului specializării, este firesc ca, atunci când contestația la executare propriu-zisă sau contestația la titlu vizează un titlu emis în materie comercială, acestea să se îndrepte la secția comercială - dacă aceasta există - a instanței competente.

Sub acest aspect, nu poate fi primit punctul de vedere exprimat în unele hotărâri, conform cărora, atunci când este vorba despre o contestație la executare propriu-zisă, natura litigiului rămâne fără relevanță.

Aceasta cu atât mai mult cu cât există posibilitatea ca, într-o atare contestație, să se invoce și apărări de fond, a căror natură comercială să fie indiscutabilă.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că judecătoriei îi revine competența de soluționare în primă instanță a contestației formulate împotriva executării silită propriu-zise și a contestației care vizează lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, iar competența de soluționare a contestației privind înțeleșul întinderii sau aplicării titlului

executoriu constând într-o hotărâre judecătorească comercială sau un alt titlu comercial emis de un organ jurisdicțional revine, după caz, instanței comerciale sau organului jurisdicțional care a pronunțat hotărârea ce se execută.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 400 și 402 din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc:

1. Competența de soluționare în primă instanță a contestației formulate împotriva executării silite propriu-zise și a contestației care vizează lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție revine judecătoriei.

2. Competența de soluționare a contestației privind înțeleșul întinderii sau aplicării titlului executoriu, ce reprezintă o hotărâre judecătorească comercială sau un alt titlu comercial emis de un organ jurisdicțional, revine, după caz, instanței comerciale sau organului jurisdicțional care a pronunțat hotărârea ce se execută.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 februarie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. NICOLAE POPA

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

- SECȚIILE UNITE -

DECIZIA Nr. XIV din 5 februarie 2007

Dosar nr. 45/2006

Publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 733 din 30/10/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în legătură cu interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, referitor la competența materială și teritorială de soluționare a contestației la executarea silită și a contestației împotriva unui titlu executoriu fiscal.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că judecătoria în a cărei rază teritorială se face executarea este competentă să judece contestațiile formulate împotriva executării silite înseși sau a unor acte de executare, efectuate în baza unor titluri executorii fiscale, respectiv contestații împotriva unor titluri fiscale.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, instanțele de judecată s-au pronunțat în mod diferit referitor la competența materială și teritorială de soluționare a contestației la executarea silită și a contestației împotriva unui titlu executoriu fiscal.

Astfel, unele instanțe au considerat că soluționarea cererilor ce au ca obiect contestații formulate împotriva executării silite sau actelor de executare efectuate în baza unor titluri executorii fiscale, respectiv contestații împotriva unor titluri executorii fiscale, este de competența tribunalului - secția de contencios administrativ și fiscal.

În motivarea acestui punct de vedere s-a învederat că, în raport cu prevederile art. 41 din Codul de procedură fiscală, actele menționate au caracter administrativ fiscal, cât timp sunt emise de un organ fiscal competent, acestea încadrându-se în conținutul noțiunii de "act administrativ" definit de dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Alte instanțe fie au respins contestațiile formulate împotriva titlurilor executorii fiscale, ca inadmisibile, fie au declinat competența de soluționare în favoarea organelor prevăzute de art. 179 alin. (1) lit. a)-c) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

În fine, alte instanțe au considerat că judecătoria în circumscripția căreia se face executarea este competentă să judece contestațiile formulate împotriva executării silite înseși sau a unor acte de executare efectuate în baza titlurilor executorii fiscale, precum și contestațiile împotriva unor titluri executorii fiscale.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Potrivit art. 169 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, orice persoană interesată poate face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat, cu încălcarea prevederilor legale, de către organele de executare fiscale, precum și împotriva refuzului acestora de a îndeplini un act de executare în condițiile legii.

Totodată, în conformitate cu dispozițiile alin. (3) al aceluiași articol, "Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acesta nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege".

În reglementarea competenței și a modului de soluționare, în cuprinsul alin. (4) al aceluiași articol 169 din Codul de procedură fiscală se mai prevede: "Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență."

În lipsa unor proceduri exprese referitoare la instanța judecătorească competentă, devin aplicabile, în această privință, dispozițiile art. 2 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, în care se precizează că: "Unde prezentul cod nu dispune se aplică dispozițiile Codului de procedură civilă."

Or, potrivit art. 400 alin. 2 din Codul de procedură civilă, "Contestația privind lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută", iar "Dacă o asemenea contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare".

Din coroborarea acestor dispoziții cu prevederea de la art. 373 alin. 2 din Codul de procedură civilă, că "Instanța de executare este judecătoria în circumscripția căreia se va face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel", reiese că este competentă să judece, atât contestația la executarea propriu-zisă, cât și contestația la titlu, judecătoria în circumscripția căreia se face executarea.

Ca urmare, judecătoriei în circumscripția căreia se face executarea îi revine competența să judece în cazul contestației împotriva executării propriu-zise sau al contestației la titlu, atunci când o astfel de contestație vizează un titlu executoriu fiscal ce nu emană de la un organ de jurisdicție, evident, în cazul în care legea nu prevede o altă cale de atac împotriva acestuia.

O atare soluție se impune deoarece, în cazul contestării executării silite ce se realizează de către organele administrativfiscale în baza unui titlu executoriu fiscal, dreptul comun este reprezentat de normele dreptului civil, material și procesual, iar nu de normele de drept public cuprinse în Legea nr. 554/2004, a contenciosului administrativ și, respectiv, în titlul IX din Codul de procedură fiscală, care sunt aplicabile numai la soluționarea acțiunii în anularea sau modificarea obligației fiscale, ce constituie titlu de creanță fiscală.

Această interpretare este conformă și prevederilor art. 169 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, prin care se precizează că, în cazul contestației menționate, "Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile".

De aceea, nu se poate considera că, în cazul contestației la executarea silită a creanțelor fiscale, legiuitorul ar fi reglementat exercitarea și soluționarea ei în alte condiții decât cele specifice dreptului comun, referitoare la contestația la executare în materie civilă, pentru că ori de câte ori a urmărit să excludă aplicarea anumitor dispoziții ale dreptului comun în domeniul fiscal, a prevăzut aceasta în mod expres.

Ca urmare, adoptarea punctului de vedere potrivit căruia competența de soluționare a contestației la executare îndreptată împotriva titlului executoriu fiscal ar aparține organelor cu atribuții administrativ-jurisdicționale din Ministerul Finanțelor Publice sau instanțelor de contencios administrativ este determinată de insuficiența distincției dintre "titlu executoriu fiscal", "titlu de creanță fiscală" și "act administrativ fiscal".

Or, în această privință, trebuie avut în vedere că din coroborarea dispozițiilor art. 21 cu cele ale art. 168 alin. (3) din Codul de procedură fiscală rezultă că titlu de creanță fiscală este actul prin care se stabilesc drepturile patrimoniale ale statului și obligațiile de plată corelative ale contribuabililor, ce rezultă din raporturile de drept material fiscal, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite potrivit legii.

În acest sens, în dispozițiile cu caracter explicativ cuprinse în pct. 107.1 din Normele metodologice de aplicare a

Prevederilor Codului de procedură fiscală, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.050/2004, sunt enumerate următoarele titluri de creanță fiscală:

- a) decizia de impunere emisă de organele competente, potrivit legii;
- b) declarația fiscală, angajamentul de plată sau documentul întocmit de plătitor prin care acesta declară obligațiile fiscale, în cazul în care acestea se stabilesc de către plătitor, potrivit legii;
- c) decizia prin care se stabilește și se individualizează suma de plată, pentru creanțele fiscale accesorii, reprezentând dobânzi și penalități de întârziere, stabilite de organele competente;
- d) declarația vamală, pentru obligațiile de plată în vamă;
- e) documentul prin care se stabilește și se individualizează datoria vamală, inclusiv accesorii, potrivit legii;
- f) procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, întocmit de organul prevăzut de lege, pentru obligațiile privind plata amenzilor contravenționale;
- g) ordonanța procurorului, încheierea sau dispozitivul hotărârii instanței judecătorești ori un extras certificat întocmit în baza acestor acte în cazul amenzilor, al cheltuielilor judiciare și al altor creanțe fiscale stabilite, potrivit legii, de procuror sau de instanța judecătorească."

Pe de altă parte, prin art. 41 din Codul de procedură fiscală, actul administrativ fiscal este definit ca fiind "actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale".

În ceea ce privește titlul executoriu fiscal, prin art. 137 alin. (2) din Codul de procedură fiscală se prevede că "Titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care creanța fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent ori în alt mod prevăzut de lege".

Titlul executoriu fiscal trebuie să cuprindă, potrivit art. 137 alin. (5) din Codul de procedură fiscală, pe lângă elementele precizate la art. 43 alin. (2) din același cod, necesare pentru actul administrativ fiscal, următoarele: codul de identificare fiscală, domiciliul fiscal, precum și orice alte date de identificare, cuantumul și natura sumelor datorate și neachitate, temeiul legal al puterii executorii a titlului.

În art. 169 din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, prin care este reglementată contestația la executare silită, se prevede, la alin. (1), că "Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii", iar la alin. (3) se adaugă precizarea potrivit căreia "Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege".

Este semnificativ că prin alin. (4) din textul de lege susarătat se prevede că, în toate cazurile menționate, "Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență".

Rezultă deci că, dacă pentru contestarea titlului de creanță fiscală nu s-a reglementat accesul la o instanță judecătorească, pe calea contestației la titlul executoriu fiscal, adresată instanței de executare, pot fi cerute nu numai lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului, ci se pot invoca și apărări de fond cu privire la însăși validitatea creanței fiscale.

O atare interpretare dă posibilitate subiectului procesual activ al contestației să se bucure de o procedură contradictorie în dovedirea dreptului său, de care nu ar fi putut beneficia anterior deoarece actul fiscal ce constituie titlu executoriu, fiind emis de un organ fără atribuții jurisdicționale, nu are caracter jurisdicțional.

Ca urmare, posibilitatea contestării titlului executoriu fiscal pe calea contestației la executare subzistă numai în măsura în care actul ce constituie titlu de creanță fiscală nu poate fi atacat pe calea contenciosului administrativ-fiscal.

Dacă în procedura de individualizare a taxelor, impozitelor, contribuțiilor, datoriilor vamale și a accesoriilor la acestea este reglementată calea administrativ-jurisdicțională de atac, respectiv aceea a contestației împotriva titlurilor de creanță fiscală sau a altor acte administrative fiscale, în cadrul procedurii executării silite a creanțelor fiscale este

reglementată, ca singură cale judiciară de atac, contestația la executarea propriuzisă, prin care se contestă titlul de executare.

Excluderea de către legiuitor a instanței de contencios administrativ de la soluționarea contestațiilor îndreptate împotriva titlului executoriu fiscal reiese din interpretarea comparativă, logică, a dispozițiilor art. 188 alin. (2) și ale art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală.

Sub acest aspect, este de observat că, dacă în cazul contestației împotriva titlului de creanță fiscală sau a altui act administrativ-jurisdicțional s-a prevăzut expres, prin art. 188 alin. (2) din Codul de procedură fiscală (versiunea 1 ianuarie 2007), că "Deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă", referirea de la art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală că, în cazul executării silită, "Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă[...]", nu poate fi interpretată decât în sensul că o atare competență revine numai instanței de drept comun care, în raport cu reglementarea de la art. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, este judecătoria.

Așa fiind, pentru corecta aplicare a dispozițiilor art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, se impune a se stabili că judecătoria în circumscripția căreia se face executarea este competentă să judece contestația atât împotriva executării silită înseși, a unui act sau măsură de executare, a refuzului organelor de executare fiscală de a îndeplini un act de executare în condițiile legii, cât și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de un alt organ jurisdicțional, evident numai dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă; urmează a se admite recursul în interesul legii și a se decide în sensul celor stabilite mai sus.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc:

Judecătoria în circumscripția căreia se face executarea este competentă să judece contestația, atât împotriva executării silită înseși, a unui act sau măsură de executare, a refuzului organelor de executare fiscală de a îndeplini un act de executare în condițiile legii, cât și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de un alt organ jurisdicțional, dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 februarie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. NICOLAE POPA

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

Competența funcțională a instanțelor în litigiile având ca obiect contestația la executare silită a unui titlu executoriu altul decât o hotărâre judecătorească

În ultimii ani, se observă în practica instanțelor de judecată o abordare diferită a acestei materii pentru care s-a încercat chiar o soluționare unitară prin promovarea unui recurs în interesul legii, dar care a fost respins de către Înalta Curte de Casație și Justiție a României ca inadmisibil¹.

Astfel, unele instanțe/complete de judecată consideră că, în ceea ce privește competența funcțională în procesele ce au ca obiect contestații la executare în care titlul executoriu nu este reprezentat de o hotărâre judecătorească, aceasta aparține completelor specializate în litigiile pur civile, altele celor specializate în judecarea litigiilor cu profesioniștii.

În motivarea încheierilor s-a avut în vedere, pe de o parte obiectul cauzei, calitatea de profesionist a contestatoarei², precum și natura raportului juridic stabilit între părți³ și, pe de altă parte natura titlului de creanță ce este pus în executare⁴.

Deși, în prezent, excepția de necompetență funcțională poate fi ridicată din oficiu de către instanța de judecată, chiar în procedura prealabilă judecării, prin încheiere definitivă dată în camera de consiliu și fără citarea părților, potrivit art. 200 alin. 2) c.p.c., soluționarea conflictului negativ de competență urmând a se face de către secția corespunzătoare celei în fața căreia s-a ivit conflictul a instanței superioare comune celor două complete de judecată în condițiile art. 136 c.p.c., un asemenea incident duce la tergiversarea soluționării unei cauze care trebuie judecată de urgență⁵, în opinia noastră cu cel puțin șase luni.

¹ Decizia nr. 22 din 17.10.2011 a Î.C.C.J. a României, dosar nr. 24/2011, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 813 din 17.11.2011, recurs în interesul legii formulat de Colegiul de conducere a Curții de Apel Galați.

² Încheierea dată în Camera de Consiliu din data de 11.03.2015 a Judecătoriei Craiova, dos. 5193/215/2015, nepublicată.

³ Sentința nr. 251 din Camera de Consiliu din data de 30.06.2015 a Tribunalului Dolj – Secția II-a Civilă, dos. nr. 7757/63/2015, în regulator de competență, nepublicată.

⁴ Încheierea dată în Camera de Consiliu din data de 10.06.2015 a Judecătoriei Craiova, dos. 5193/215/2015, nepublicată.

⁵ Art. 717 alin. 3) c.p.c. 2010 : " Părțile vor fi citate în termen scurt, iar judecarea contestației se face de urgență și cu precădere. "

În aceste condiții, considerăm demersul nostru juridic ca fiind oportun, prin prisma importanței practice pe care o are în sine materia executării silite în cadrul unei societăți civile aflate într-o continuă transformare, precum cea a noastră .

Competența instanțelor reprezintă aceasta departajare a prerogativelor jurisdicționale între instanțele judecătorești, atât pe verticală (competența materială), cât și pe orizontală (competența teritorială) și este stabilită prin norme cu caracter procedural reglementate în codul de procedură civilă sau în legi cu caracter special .

Astfel, competența materială nu se raportează la persoana judecătorilor care intra în constituirea completului, ci la nivelul instanței în ierarhia instanțelor judecătorești .

Competența materială, denumită uneori și competență *ratione materiae*, presupune o delimitare între instanțe de grad diferit. Normele de competență materială sunt stabilite sub aspect funcțional (după felul atribuțiilor) și sub aspect procesual (după obiectul, valoarea sau natura cererii), în Codul de procedura civilă, Legea pentru organizare judecătorească și Legea Curții Supreme de Justiție, precum și în unele acte normative cu caracter special .

Competența materială funcțională este aceea care determină și precizează funcția și rolul atribuite fiecăreia dintre categoriile instanțelor judecătorești. Competența materială este și procesuală, deoarece determină categoria de pricini ce pot fi rezolvate în concret, de o anumită categorie de instanțe judecătorești .

Considerăm că, pentru o justă apreciere a soluției ce urmează să dăm acestei probleme de drept, trebuie să plecăm de la legislația incidentă, prezentă și trecută, evoluția acesteia, deciziile de recurs în interesul legii pronunțate în legătură cu aceasta⁶ sau care privesc aspecte ce pot ajuta demersului⁷ și care au în vedere necesitatea respectării principiului specializării judecătorului și, nu în ultimul rând, al soluționării cu celeritate și într-un termen rezonabil a litigiilor având ca obiect contestație la executare .

⁶ Decizia nr. 22 din 17.10.2011 a Î.C.C.J. a României, dosar nr. 24/2011, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 813 din 17.11.2011 .

⁷ Decizia nr. XIV din 05.02.2007 a Î.C.C.J. a României, dosar nr. 45/2006, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 733 din 30.10.2007 și Decizia nr. XV din 05.02.2007 a Î.C.C.J. a României, dosar nr. 46/2006, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 764 din 12.11.2011 .

De lege lata⁸, dar și în vechea reglementare⁹ a codului de procedură civilă, împotriva titlului executoriu, atunci când acesta este constituit de un act asimilat titlului executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească se poate/putea formula contestație la executare (propriu – zisă, la titlu, etc.) în condițiile art. 712 c.p.c. 2010 și, respectiv art. 399 alin. 1 – 2¹) c.p.c. 1865 dar, pe această cale pot/puteau fi invocate și apărări de fond împotriva titlului de creanță, în condițiile art. 713 alin. 2) c.p.c. 2010 și, respectiv a art. 399 alin. 3) c.p.c. 1865 .

De asemenea, este bine știut faptul că, pentru ca, pe calea unei contestații la executare să poată fi invocate apărări de fond, este necesar ca pe lângă condiția ca titlul executoriu să fie un înscris căruia legea îi conferă caracter executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, să fie îndeplinită și condiția ca aceasta să nu prevadă o procedură specială pentru desființarea sa¹⁰ .

În ceea ce privește această condiție, a inexistenței unei proceduri speciale prevăzute de lege lato sensu pentru desființarea actului respectiv, considerăm alături de doctrina juridică în materie¹¹ că, aceasta are în vedere reglementarea de către legiuitor a unor căi legale cu caracter special de contestare a titlului de creanță (de ex. plângerea contravențională pentru anularea procesului – verbal de contravenție, acțiunea în anulare pentru anularea ordonanței de plată, etc.) spre deosebire de acțiunile ce tind la desființarea aceluiași act, dar care au un caracter general (acțiunea în nulitate sau anularea unui contract notarial) .

De altfel, formularea legiuitorului din noul Cod de procedură Civilă la art. 712 alin. 2) este mai aproape de sensul, voința acestuia prin folosirea sintagmei “ *cale procesuală specifică* ”, spre deosebire de vechea reglementare a acestuia de la art. 399

⁸ Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial nr. 545 din 3 august 2012 cu modificările și completările ulterioare .

⁹ Codul de procedură civilă a fost decretat la 9 septembrie 1865, promulgat la 11 septembrie 1865 și pus în aplicare la 1 decembrie 1865

¹⁰ Art. 713 alin. 2) c.p.c. 2010 : “ În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestația la executare și motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală specifică pentru desființarea lui. “ și art. 399 alin. 3) c.p.c. 1865 : “ În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac. “

¹¹ Gabriel Boroș, Mirela Stancu Drept procesual civil, Editura hamangiu, București, 2015, pag. 1030 și Evelina Oprina, Ioan Gârbuleț, Tratat teoretic și practic de executare silită, Vol. I – Teoria generală și procedurile execuționale, Editura Universul Juridic, București, 2013, pag. 594

alin. 3) care folosea sintagma “ *altă cale de atac* “ ce putea crea confuzii, soluționate totuși de doctrina mai veche în același sens .

Potrivit dispozițiile art. 632 c.p.c. 2010 : “ 1) *Executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu. 2) Constituie titluri executorii hotărârile executorii prevăzute la art. 633, hotărârile cu executare provizorie, hotărârile definitive, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare.* “ , iar art. 638 alin. 1) prevede care sunt în viziunea legiuitorului într-o enumerare exhaustivă titlurile executorii asimilate¹² .

Este necesar să precizăm că, în sistemul nostru de drept legiuitorul a reglementat trei categorii de contestații ce pot fi formulate după prima etapă a procesului civil, judecată : contestația la executare propriu – zisă, inclusiv împotriva încheierii de încuviințare a executării silite, atunci când sunt contestate neregularități ale actelor de executare ; contestația la titlu, nu în ceea ce privește validitatea sa în fond, ci numai cu privire la înțelesul, întinderea și aplicarea sa și contestația la executare prin care sunt formulate apărări de fond atunci când legea nu a prevăzut o cale de atac de desființare proprie acestuia¹³ .

În ceea ce privește principiul specializării instanțelor de judecată, originea acestuia rezultă “ *mai degrabă din necesitatea adaptării la evoluția dreptului, decât dintr-o alegere deliberată. Prin adoptarea continuă de noi legislații, fie pe plan internațional, european sau intern, precum și prin evoluția jurisprudenței și doctrinei, știința juridică devine din ce în ce mai vastă și complexă. Or, este dificil pentru judecător să se perfecționeze în toate aceste domenii în timp ce societatea și justițiabilii cer din ce în ce mai mult profesionalism și eficiență din partea sa. Specializarea judecătorului*

¹² “1) Sunt, de asemenea, titluri executorii și pot fi puse în executare silită:

1. Încheierile și procesele-verbale întocmite de executorii judecătorești care, potrivit legii, constituie titluri executorii;

2. Înscrisurile autentice, în cazurile prevăzute de lege;

3. Titlurile executorii notariale emise în condițiile prevăzute de lege;

4. Titlurile de credit sau alte înscrisuri cărora legea le recunoaște putere executorie. “

¹³ Art. 712 și 713 c.p.c. 2010

*garantează că acesta are cunoștințele și experiența necesare în domeniul său de competență*¹⁴. “

Astfel, specializarea este necesară atunci când judecătorul este chemat să aplice și să interpreteze norme de drept material aplicabile raportului de drept în litigiul cu care a fost sesizat, norme care privesc fondul acestuia .

În aceste condiții, în opinia noastră, respectarea acestui principiu trebuie asigurată ori de câte ori este necesar ca judecătorul cauzei să soluționeze fondul cauzei într-o materie pentru care există secție sau cel puțin complete de judecată specializate, în măsura în care acestea există în cadrul instanței respective și legea nu prevede o procedură specifică pentru desființarea titlului de creanță .

Dacă în situația titlurilor executorii ce au la bază titluri de creanță reprezentate de acte administrative, în toate cazurile, de lege lata se prevede o cale de atac specifică, atât în situația celor de drept comun, cât și celor fiscale prin dispozițiile Legii nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ și cele ale O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, iar în cadrul Judecătoriilor nu există cel puțin complete specializate în judecarea cauzelor de contencios – administrativ și fiscal, problemele apar în materia contestațiilor la executarea unui înscris, altul decât o hotărâre judecătorească, căreia legea îi conferă putere executorie și care reprezintă un act încheiat între profesioniști .

Mai mult decât atât, în ceea ce privește stabilirea competenței materiale a Judecătoriei în judecarea contestației la executare prevăzută de Codul de procedura fiscală s-a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție a României prin admiterea recursului în interesul legii¹⁵.

Astfel, așa cum arătam, situația apare ca urmare a existenței unor secții sau complete specializate în judecarea cauzelor cu profesioniștii în cadrul Judecătoriilor care fac posibilă declinarea competenței funcționale între acestea și cele pur civile .

În opinia noastră, credem că, ori de câte ori, pe calea unei contestații la executare sunt invocate apărări de fond, instanța de judecată în aprecierea competenței funcționale a

¹⁴ Punctul 8 din Avizul nr. 15/2012 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni privind specializarea judecătorilor, adoptat în cadrul celei de-a 13-a reuniuni plenare, Paris, 5-6 noiembrie 2012 în www.csm1909.ro/csm/linkuri/10_01_2014_64795_ro.doc

¹⁵ Decizia nr. XIV din 05.02.2007 a Î.C.C.J. a României, dosar nr. 45/2006, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 733 din 30.10.2007 și Decizia nr. XV din 05.02.2007 a Î.C.C.J. a României, dosar nr. 46/2006, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 764 din 12.11.2011 .

acesteia trebuie să asigure respectarea principiului specializării, întrucât numai în această situație este necesar ca judecătorul să dețină cunoștințe aprofundate în materia respectivă.

În situația contestației la executare propriu – zisă în care sunt invocate numai neregularități ale executării silite, cu titlu de exemplu : anularea încheierii prin care s-a încuviințat executarea, alegerea procedurii execuționale; prescripția dreptului de a cere executarea silită sau perimarea unor acte de executare; vicii de formă ale actelor de executare, de pildă, a publicațiilor de vânzare; nerespectarea termenelor; încălcarea oricăror forme în cadrul executării silite; ordinea de urmărire a bunurilor sau urmărirea unor bunuri care, potrivit legii, nu pot fi urmărite; depășirea limitei în care vor fi urmărite bunurile; modul în care se desfășoară activitatea execuțională; neopozabilitatea titlului executoriu față de o terță persoană, cu drepturi proprii asupra obiectului urmărit; urmărirea unor bunuri aparținând altor persoane decât debitorului; invocarea compensației legale; eventuale alte motive de nulitate a executării silite, judecătorul nu va aplica decât dispoziții de procedură și nu de drept substanțial ce privesc titlul de credit .

În opinia noastră, relevantă demersului nostru este Decizia nr. XV/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României dată în recurs în interesul legii, prin care acesta, în considerente reține de o manieră echivocă în argumentație, în mod greșit credem noi, că principiul specializării trebuie avut în vedere și în situația contestației la executare propriu – zise, deși mai apoi arată că pe această cale se pot formula apărări de fond .

De altfel, prin Decizia nr. XV/2007 Înalta Curte de Casație și Justiție a României în recurs în interesul legii, l-a admis stabilind la punctul nr. 2 din dispozitiv competența funcțională a instanței comerciale numai în situația contestației privind înțelesul sau aplicarea titlului executoriu, nu și în situația contestației la executare în care sunt invocate apărări de fond .

În aceste condiții, considerăm, că, un rol important îi revine jurisprudenței instanței supreme în reaprecierea, față de noile realități ale legislației actuale, într-un nou recurs în interesul legii, soluționarea acestei probleme de drept, dar nu în ultimul rând și doctrinei de specialitate în materia executării silite .

Eugen Tițoiu
Avocat Baroul Dolj